

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul X, Nr. 123, OCTOMBRIE 2013 *Apare în ULTIMA ZI a lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** 0212425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE:** **www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

TÂNCĂBEŞTI 2013 – ANUNŢ: pag. 2

Editorial: CUTIA PANDOREI

Sub pretextul legitim al repunerii în posesie a urmaşilor celor aruncaţi pe drumuri de naţionalizarea comunistă, s-a deschis o cutie a Pandorei – scuzaţi clişeul! – care nu mai poate fi închisă, mai ales în contextul nefericit al integrării României într-un suprastat european. Nu este o noutate: ceea ce este îndeobşte numit "retrocedare" trăsneşte până la cer a supuşenie de nevertebrată: "capul ce se pleacă, sabia nu-l taie"!

Dacă am presupune (nici prin cap nu ne trece, dar, totuşi, dacă am presupune) că statul român are la cârmă oameni bine intenţionaţi, tot nu s-ar ajunge la nimic bun: chestiunea "retrocedărilor" ajunge în mod invariabil la un for internaţional cu drept de ultim cuvânt, numit "curtea de la Haga", CEDO sau alte instituţii mai presus de autorităţile din îndelung umilita noastră ţară.

Victimele tăvălugului comunist se pierd astăzi în masa zdrobitoare a revendicatorilor de bunuri şi imobile pe care nu le-au avut, sau pe care nu s-ar mai cuveni să le aibă.

Desigur, pentru că minciuna cea mai eficace este cea care include 90% adevăr, **revendicatorul cel mai de succes este urmaşul unuia care pe vremuri a posedat ceva.**

Dar – aici este toată şmecheria – în ce circumstanţe a încetat dreptul de proprietate al respectivului asupra bunurilor aflate în discuţie?

S-a dovedit, la vremea respectivă, că sunt bunuri de furat şi le-a confiscat statul?

A fost expropriere legală, în interes public, cu ***despăgubirile*** *cuvenite (aşa cum se face atunci este nevoie de anumite terenuri pentru a se trasa o autostradă, o conductă etc.)?*

Erau la doi paşi comuniştii cu "naţionalizarea" lor şi predecesorul a găsit nişte fraieri cărora le-a vândut în ultimul moment proprietatea respectivă, pentru ca în scurt timp aceştia să se aleagă de pe urma ei cu praful de pe tobă?

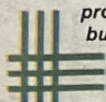
Sau, într-un caz mai general, respectivul predecesor a vândut - în indiferent ce alte circumstanţe - ceea ce astăzi urmaşii revendică, având un nemeritat succes?

Acum credeţi că ştiţi la ce ar trebui să vă aşteptaţi de la acest articol: că vom invoca omniprezenta frică de "victimele holocau$tului" care taie şi spânzură în România, UE, Statele Unite şi aproape oriunde altundeva pe planeta asta nefericită.

Ne pare rău, dar nu prea aţi ghicit!

"Retrocedările-minune" către cei cărora li s-a luat un borcan de gem şi primesc înapoi un vagon de prune la care ne referim se produc în beneficiul unor **unguri,** **(continuare în pag. 2)**

Nicoleta Codrin

TÂNCĂBEŞTI 2013

Sâmbătă 23 Noiembrie 2013, ora 10, comemorare Corneliu Zelea-Codreanu, la pădurea Tâncăbeşti (DN 1 – km 30)

Plecarea la ora 9, din faţa *hotelului "Ibis"* de la *Gara de Nord*.

CUTIA PANDOREI (continuare din pag. 1)

urmaşi ai grofilor care au „binecuvântat" pentru câteva sute de ani cu prezenţa lor pământul românesc numit Transilvania. Urmaşi pe bune sau nici măcar.

Mass-media, îngenuncheată aşa cum este, mai scapă câte o informaţie, precum cea care urmează. Scăpările, din păcate, nu reuşesc să ajungă la un nivel semnificativ de audienţă: există un mecanism drăcesc, cu o funcţionare aproape perfectă, care decide fără drept de apel că divorţul nu ştiu cărui parvenit este o ştire importantă, iar aruncarea pe drumuri a unui sat întreg de ardeleni, doar un fleac în noianul de ştiri neimportante.

Vorbim chiar despre **un sat de ardeleni, satul NADĂŞ (judeţul ARAD), pe punctul de a ajunge un sat... fără ardelenii respectivi, pe motiv că urmaşii, mai mult decât discutabili, ai unor grofi care avuseseră dreptul** (şi acesta, mai mult decât discutabil – a se vedea art. din pag. 3) **de proprietate asupra pământului pe care se află actualmente satul, au câştigat prin proces acest pământ.**

Dar grofii respectivi, Iosif şi Helena Grosz, vânduseră statului român respectivul pământ, pentru ca apoi acesta să împroprietărească ţăranii din Ardeal. Asta nu s-a întâmplat după al doilea război mondial, în plină orgie a crimelor comunismului, ci după primul, în proaspăt înfiinţata Românie Întregită. Că pe aceasta urmaşii unor grofi nu au motive să o cinstească, nicidecum să o pomenească, înţelegem - e treaba lor!

Dar motivul pentru care actele emise atunci trebuie nesocotite de instanţele actuale, tratate a priori drept abuzuri, nu mai putem să-l înţelegem. În acest sens citiţi articolul ***"Jaful mileniului: în Transilvania se retrocedează pământul cumpărat de România de la grofi. Sate întregi, evacuate cu tot cu cimitire"*** publicat în pag. următoare a ziarului nostru.

În ce sens ne obişnuiserăm cu ideea că retrocedare înseamnă mai degrabă fraudă, ca să nu zicem jaf la drumul mare?

Cutare parc din Bucureşti (Parcul Circului de peste Bd. Ştefan cel Mare) fusese ciuntit de o porţiune, pe care nu ştiu care "urmaş" vroia să-şi facă o clădire de birouri cu vreo n-şpe etaje.

Cutare clădire din centru, tot al Bucureştiului, a fost "retrocedată" cuiva, aşa că mai multe firme de proiectare s-au mutat la mama dracului.

Alt părculeţ, un scuar, a fost retrocedat unor... "oameni de bine" (vă mai amintiţi expresia pot-decembristă? o folosim ca să nu înjurăm, că nu-i frumos); pe scuar au construit un alt turn de birouri: este vorba de monstrul adiacent Bisericii Armeneşti, subiect de nesfârşite scandaluri; până la urmă a ars, şi ars a rămas pentru că firma de asigurări a depistat o fraudă, o nerespectare a proiectului autorizat la Primărie. I-o fi pedepsit Dumnezeu...

S-au mai "retrocedat" munţi, cu resurse minerale, poate nu chiar ca Roşia Montană, dar totuşi avuţii considerabile!

S-au "retrocedat" terenuri agricole, cu miile de hectare, păduri, aşijderea.

Practic, în majoritatea zdrobitoare a situaţiilor, a fost doar reiterarea unor nedreptăţi pe care regimurile interbelice (sau chiar antebelice, uneori) au încercat să le îndrepte). Să nu ni se impute că am fi iubitori ai acelor regimuri, că e clar că nu suntem. Dar sub orice regim (excepţie cel comunist, satana să-l odihnească!) s-a mai făcut şi dreptate - pe ici, pe colo.

Şi ce spuneam noi, oamenii de rând, când auzeam de unele ca acestea (sau de atâtea zeci şi sute de altele, că, vorba ceea, "un fleac, **ne-au ciuruit" cu retrocedările lor mincinoase**)?

Păi, băteam din buze, că proşti nu suntem, dar nici **n-am ieşit în stradă** de fiecare dată (de fapt, aproape niciodată – asta-i altă poveste, că ***ar trebui să ne mutăm în stradă, la cât de strigător la cer suntem "guvernaţi"!***).

Băteam din buze în casele noastre, apoi trăgeam pătura şi ne culcam în paturile noastre pe care, de bine, de rău, nu ni le lua nimeni.

Înţelegeţi? Toate aceste furturi ne-au afectat, că doar nu s-a furat din bunul nimănui! Nici nu există aşa ceva! Dar, pentru mulţi, proprietatea statului (sau, ce stat, proprietatea altuia, a oricui!) este ceva abstract - meteahnă din deceniile de comunism (în care, după vorba unui umorist, nimeni nu fura, doar "SE" fura...).

Dar acum, când unor oameni li se iau casele, păşunile, biserica, cimitirul (mai citiţi o dată: cimitirul, adică oasele părinţilor!!!), nu prea li se mai pare atât de abstract ce li se întâmplă. *Dar dumneavoastră?*

Noi încă stăm "la căldurică", scriind aceste rânduri – ar fi o cu totul altă poveste dacă ne mai permitem încălzirea apartamentelor pentru iarna care vine – dar **ne simţim de parcă ne-au aruncat pe noi în drum!**

Totul s-ar reduce, măcar pentru o mare masă de oameni abrutizaţi de jugul zilnic, la întrebarea fatidică: ***"Asta mi s-ar putea întâmpla şi mie, sau e***

doar undeva, departe, *dat la televizor pe post de <<Violul de la ora 5>>?"*

Haideţi "să vă vindem un pont": răspunsul corect este **"DA"**. ***Da, i se poate întâmpla oricui, ce nu este clar?*** A, bineînţeles, dacă nu cumva sunteţi născuţi cu *stea* (ştiţi a cui) în frunte (caz în care ne scuzaţi, nu ne refeream la dvs.).

Dar chiar şi din această extrem de norocoasă poziţie, a spectatorului întru nimic afectat (în sens material) de dezastrul la care priveşte, totuşi, nu vă roade? ***Nu vă pasă??!***

Şi acum, fie vorba între noi, **ce-ar fi dacă oricărui spărgător, prins şi deposedat de sacii de bani cu care tocmai fugise, ar trebui să i se "retrocedeze" ceea ce a avut la un moment dat** în posesie? Posesia hoţului asupra a ce a furat... **Sau să nu i se dea "înapoi" aceluia, ci urmaşilor** – pentru că asta dă o aură de legitimitate – **culmea prostiei!**

__Dar să completăm tabloul "retro"-CEDĂRILOR__: citiţi articolul ***"Evreii revendică sate, munţi şi păduri din Maramureş"*** din pag. 8 a ziarului.

Ce vrem să spunem despre amestecul evreiesc în această poveste:

În primul rând, considerăm că ei rămân în "pole position" la capitolul acaparare cu japca sub masca retrocedărilor.

Să ne ierte mai sus pomeniţii, dar dacă vor, s-ar putea umple o ediţie viitoare a ziarului numai enumerând asemenea cazuri - şi vorbim despre cele care se consideră "cunoscute"; doar Dumnezeu ştie multe alte "daruri cu minus" pe care ni le-au făcut.

În al doilea rând, nu avem nici un motiv să credem că nu sunt mulţi evrei infiltraţi şi printre maghiari, ca printre atâtea alte naţii. Exemple care ne vin în minte, fără legătură directă cu cazul în speţă: George Soros, mare bancher, cu multe tunuri financiare la activ, Laszlo Tokes, pastor sectar, mare "erou al Revoluţiei", care acum se ţigăneşte cu statul român pentru o decoraţie pe cale de a-i fi retrasă în urma unor trădări făţişe comise din postura de europarlamentar "român" etc.

În al treilea rând - dar ştiţi cum se spune: nu şi în ultimul - hai să zicem că evreii nu sunt implicaţi.

Răul din lumea asta este atât de vast, încât chiar şi cel mai fanatic antievreu (ceea ce noi nu suntem) trebuie să recunoască faptul că mai contribuie şi alte naţii la el (de fapt, toate, prin uscăturile lor, că nu s-a văzut încă popor de sfinţi).

Dar evreimii, percepută ca factor ocult, aspirant la înrobirea viitoare a goim-ilor, **îi convin toate conflictele dintre vecini. Le mai şi agită, le preia, le mediatizează.**

Există mâna iudaică - inconfundabilă - în veşnic nerezolvata chestiune ţigănească de la noi: altfel, până acum, ţiganii ar fi fost obligaţi, baremi să respecte legile ţării, ca oricare alte categorii de cetăţeni, nu ar fi fost discriminaţi pozitiv, lăsaţi în pace să prolifereze în cangrena sistemului mafiot. La fel stau lucrurile cu negrii în SUA: au fost eliberaţi din sclavie de vreun secol şi jumătate, şi totuşi conflictul nu se poate potoli.

Supărările, de origine geopolitică, dar umflate monstruos, dincolo de orice raţiune, dintre români şi unguri, le convin evreilor de minune.

Credeţi că se bucură în mod special atunci când ungurii câştigă?

Ia amintiţi-vă de agitatorul Csibi Barna (cel care vindea tricouri cu România fără Ardeal)! Cum a păţit-o, până la urmă? S-a răţoit puţin şi la evrei: la ieşirea dintr-un supermarket afişase mesajul (în maghiară): "Să-ţi fie ruşine: iar ai cumpărat de la evrei!". Concluzii: 1) A devenit indezirabil, o unealtă scăpată de sub control. Şi l-au scos din priză; 2) Nici ungurii nu-i iubesc pe evrei (de fapt, nimeni!)

INFERNUL "RETRO"-CEDĂRILOR

În Transilvania se retrocedează pământul cumpărat de România de la grofi
Sate întregi evacuate cu tot cu cimitire

http://www.dcnews.ro
14 oct. 2013

După Tratatul de la Trianon din 4 aprilie 1920, părţile fostului Imperiu Habsburgic au revenit statelor naţionale, succesoare care au preluat proprietăţile şi alte active aparţinând monarhiei austriece, precum şi sarcinile şi obligaţiile aferente ale acestor părţi.

Locuitorii Transilvaniei au intrat atunci în spaţiul de suveranitate al României, devenind cetăţeni români. Printre aceştia se numărau saşi, şvabi, slovaci, sârbi şi secui.

Ungurii proprietari de pământ în Transilvania au optat pentru plecarea în Ungaria sau alte ţări în care aveau proprietăţi. Au căpătat denumirea de "optanţi".

Aceştia, cca. 300 de familii cu ramificaţiile lor, deţineau, prin spoliere seculară averi imense şi în Transilvania, în principal latifundiare. Cu pământul acestora au fost împroprietărite familiile sărace transilvănene. România le-a plătit despăgubiri consistente, a cumpărat, practic, pământul grofilor, la preţul pieţei. Statul român a renunţat la despăgubirile de război pe care trebuia să le încaseze de la Ungaria: ţara vecină urma să plătească despăgubiri grofilor, din aceste sume. În plus, a achitat grofilor sume echivalente a 3,2 tone de aur de 24 karate.

Psihoza hungaristă şi ideea superiorităţii rasei maghiare din Ungaria de dinainte de Trianon a fost impusă şi întreţinută de cca. 300 de familii pretinse nobiliare, oprimând crunt celelalte naţionalităţi care reprezentau circa 70% din locuitorii Ungariei istorice; românii au fost supuşi unui proces sistematic de oprimare economică şi naţională printr-o politică de maghiarizare susţinută.

La lucrările Conferinţei de Pace de la Paris care au precedat Tratatul, guvernul Ungariei a pretins că familiile nobiliare deţineau 80% din proprietăţile Transilvaniei şi erau motorul economic al provinciei, motiv pentru care trebuia alipită Ungariei.

Latifundiarii maghiari au fost despăgubiţi pentru exproprieri, iar Reforma Agrară pentru Transilvania, Banat şi Crişana (Legea din 28 iulie 1921), a dus la împroprietărirea fără discriminare a familiilor sărace, a orfanilor de război, a veteranilor, a răniţilor - şi nu numai.

A urmat o presiune imensă şi susţinută a grupurilor maghiare revizioniste, o luptă dusă pe arenele diplomaţiei internaţionale pentru hrănirea visului de reîntregire a Ungariei.

"Optanţii" unguri, prin exponentul lor, guvernul Ungariei, instaurat după alungarea „ciumei roşii" a lui Bela Khun de către Armata Română la 4 – 19 aug. 1919, au făcut lobby şi presiuni bine concertate, ani de-a rândul, la toate forurile politice interne şi internaţionale, inclusiv în Liga Naţiunilor.

Au cerut să li se aplice un regim preferenţial, în sensul să rămână suprafeţe mari neexpropriate, plus cuantumul despăgubirilor la sume exorbitante, pentru că ei pierduseră Transilvania şi li se cuvenea

un tratament privilegiat (pe care l-au avut dintotdeauna).

După Conferinţa de Pace de la Paris din 1919, cercurile ungureşti revizioniste au demarat „procesul optanţilor" care a fost o extraordinar de dibace încercare de a reţine atenţia opiniei publice mondiale timp cât mai îndelungat pe tema Ungariei, pentru a câştiga simpatia lumii pentru realizarea visurilor de refacere a Ungariei" (Onosifor Ghibu)

Greşeala lui Titulescu, plătită până în ziua de azi

Profesorul universitar Ioan Sabău-Pop atrage atenţia asupra faptului că retrocedările care au loc în prezent în Ardeal oferă ungurilor terenuri care au fost cumpărate de statul român.

Autorităţile române trebuie să iasă din indolenţă şi să respingă tranşant revendicările fără fundament ale maghiarilor. Altfel, cu complicitatea lor, România restituie proprietăţi pentru care s-au plătit deja despăgubiri grele în urma Reformei Agrare.

Ioan Sabău-Pop vorbeşte despre **greşeala diplomatului Nicolae Titulescu de a accepta disputa cu maghiarii la Liga Naţiunilor** şi, pe cale de consecinţă, la Tribunalul de mare Instanţă de la Paris. Decizia politicianului român a deschis o cutie a Pandorei cu blocaje politice şi costuri imense care-şi revarsă efectele până în prezent.

Profesorul aminteşte aici de reacţiile **Cehoslovaciei şi Iugoslaviei, care au refuzat orice tratative cu optanţii şi statul maghiar, pe motiv că problema reformei agrare din ţările lor reprezintă o chestiune de politică internă şi ţine de suveranitatea fiecărui stat.**

În continuare, dl. prof. Ioan Sabău-Pop, despre revendicările din prezent ale maghiarilor şi impasibilitatea autorităţilor române:

Cât a plătit România ca să răscumpere Transilvania de la grofi

De reţinut faptul că în urma procesului „optanţilor unguri", **România a plătit în franci, aur şi coroane aur, echivalentul a 3,2 tone aur de 24 karate** şi a dispus, în plus, ca despăgubirile de război datorate de Ungaria pentru România să fie vărsate la fondurile de despăgubiri pentru optanţii unguri.

Acest contencios a fost judiciar închis prin plata drepturilor de către România între anii 1927 – 1932.

Astfel, ceea ce face Statul Român în zilele noastre, restituind încă o dată acele proprietăţi urmaşilor grofilor şi conţilor unguri este o imensă greşeală.

Originea greşelilor multiple, chiar cu complicităţi suspecte, o găsim cu evidenţă la autorităţile administrative care au pus în aplicare legislaţia de restituire stufoasă şi interpretabilă. S-au dat titluri de proprietate şi hotărâri judecătoreşti de mii de hectare, de parcă ar fi fost beţe de chibrituri, fără responsabilitatea funcţiei şi fără maturitatea celor care au făcut-o, cu consecinţe negative ireparabile.

Greşeala provine din mai multe direcţii. Legiferarea stufoasă şi ambiguă (de exemplu, Legea nr. 247/2005, asumată prin răspunderea guvernamentală a coaliţiei de atunci, cu proiect adus în mapă din Budapesta, urmată de HG nr. 890/2005 şi cauzată de eroarea politică imensă, generată de prostie sau trădare) au dus la acest jaf naţional fără precedent.

În celelalte state foste socialiste, inclusiv Ungaria, nu s-a restituit nimic foştilor proprietari români.

Spaţiul nu permite, dar putem exemplifica cu date şi documente ale vremii din care rezultă că Statul Român a plătit despăgubiri prin două Fonduri Agrare de creanţe înfiinţate prin protocoale internaţionale, fonduri înfiinţate în Franţa (Bâlle) şi Elveţia (Geneva). Documentele se găsesc în arhive, emană de la autorităţile de atunci: Ministerul Finanţelor, Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, Banca Naţională şi hotărâri ale Comisiunilor Reformei Agrare din judeţe, precum şi din hotărâri ale Justiţiei române şi arhiva Tribunalului de mare instanţă de la Paris (în privinţa arbitrajului cu optanţii care a avut loc la Paris).

Este necesară cercetarea arhivelor şi acţionarea rapidă şi decisivă pentru dezvăluirea acestor documente, în special din străinătate, pentru a fi recunoscute încă o dată efectele împroprietăririlor în urma Reformelor Agrare din anul 1921 şi din 1945, pentru aşezarea Statului Român în drepturile sale.

Altminteri ne întoarcem, cel puţin în Transilvania, la fizionomia proprietăţii din sec. XIX–lea, ca şi cum în ultimele două secole nu s-ar fi întâmplat nimic.

Proces ciudat cu iz de fraudă incredibilă

http://www.dcnews.ro

Un sat întreg a fost retrocedat, cu tot cu biserică, dispensar şi casele sătenilor

Instanţa a luat decizia după un singur termen de judecată. Localnicii din SATUL NADĂŞ (JUD. ARAD) sunt speriaţi că vor fi evacuaţi din case sau vor ajunge să plătească chirie ca să rămână în locuinţele în care s-au născut.

„Există o decizie judecătorească din 2006 prin care 8.742 de hectare, cam cât are satul (n. n. - 8.762 ha), sunt retrocedate unei familii.

Am făcut cereri de revizuire care s-au respins. Suntem în faza de apel", declară Gh. Pleş, primarul comunei TĂUŢ, localitate din care face parte satul cu 1.200 de locuitori.

Moştenitori cu alt nume

În sec. XIX terenurile din zonă au aparţinut familiei de latifundiari maghiari Grosz.

Iosif şi Helena Grosz nu au avut copii şi au hotărât, în 1923, să lase proprietăţile, după deces, unui număr de 18 apropiaţi şi rude.

Nimeni din această listă nu a cerut vreodată moştenirea. Asta până în 2003, când apare, la cinci decenii de la decesul soţilor Grosz, un nou testament al familiei de latifundiari, autentificat de notarul Adrian Vlai, prin care averea ajunge la soţii Colţeu printr-un complicat raţionament bazat pe supoziţii.

Notarul îi oferă arădencei Ecaterina Mairovitz (moartă în 2004, la 93 de ani) un certificat de moştenitor al familiei Grosz. Aceasta ar fi urmaşa Sarei Weisz, o presupusă soră a Helenei Grosz.

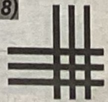
În acest document se precizează că Helena Grosz avea numele de domnişoară Johana Weisz, deşi în acte prenumele său era Helena şi nu Johana, şi că era soră cu Sara Weisz.

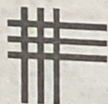
Mihai şi Viorica Colţeu, tot din Arad, au avut grijă de bătrâna Ecaterina Mairovitz odată cu începerea procedurilor de retrocedare din 2003 şi au primit de la aceasta drepturile asupra moştenirii.

O parte dintre jurişti care au consultat cazul şi care îi susţin pe localnici sunt de părere că nu sunt date care să susţină ipoteza că Helena Grosz se numea înainte de căsătorie Johana Weisz.

Adică şi-a schimbat şi numele şi prenumele fără să existe acte de stare civilă în acest sens?!

(continuare în pag. 8)

Actualitate

"BASARABIE FRUMOASĂ, TE AŞTEPTĂM ACASĂ!"

Pe data de **20 oct. a.c.** a avut loc o **mare manifestaţie pentru re-unirea Basarabiei cu patria-mamă**, desfăşurată din faţa Guvernului până la Palatul Parlamentului.

După ce 117.000 de români au semnat pentru o lege menită să aducă Basarabia mai aproape de casă, participanţii la manifestaţie vor solicita adoptarea acestui proiect legislativ de către Parlamentul României.

Mulţi preoţi şi asociaţii au susţinut acţiunea. În Piaţa Victoriei s-au strâns aproape **10.000 de oameni din Iaşi, Suceava, Cluj, Vaslui, Focşani, Piteşti, Bacău, Alba Iulia, Constanţa, Satu Mare, Bistriţa şi multe alte oraşe, bucureşteni, basarabeni.**

Ostilitatea făţişă a mass-mediei (vândută străinilor nu numai la figurat, ci şi la propriu), faţă de orice manifestare a românilor, nu ne surprinde (şi credem că nici pe dvs., cititorii noştri care deja ştiţi cam cum stau lucrurile), dar nu putem să ne abţinem să vă semnalăm că "Evenimentul zilei" din 11 oct. 2013 a scris că ar fi fost 3.000 de participanţi, iar până seara, la ştirile difuzate de TVR, numărul manifestanţilor scăzuse de trei ori, vorbindu-se despre... o mie de oameni!!

Din păcate, nu este singura ştire falsificată. **Zece mii au fost!** Plus/minus câţiva... *Onlinereport.ro* confirmă: 10.000! În plus, **am fost martori oculari!**

Marea majoritate a participanţilor la miting au fost **tineri, cu vârste sub 30 de ani.** . Mulţi erau îmbrăcaţi în port popular.

Un steag imens tricolor, lung de 300 m, înconjura mulţimea.

S-au fluturat steaguri româneşti şi au scandat *"Sângele apă nu se face, "Unirea", "Vrem Unirea", "Basarabia e România"*. ***"Basarabie frumoasă, de 68 de ani te aşteptăm să vii acasă"***.

Oamenii au pornit în marş pe Calea Victoriei. Coloana de manifestanţi era acoperită de un steag imens cusut la Chişinău. S-a scandat din nou: ***"Chişinău şi Bucureşti, două inimi româneşti"***, *"Unirea face puterea", "Trăiască şi înflorească Moldova, Ardealul şi Ţara Românească", "Doar o ţară am şi asta o iubesc", "Basarabia, pământ românesc"*.

Reacţiile bucureştenilor la trecerea coloanei de manifestanţi pe Calea Victoriei au fost în aceeaşi notă de simţire românească:

Irina Grigoraş, 19 ani: *"Sunt pro Unire!"*

Andreea Ionescu, 19 ani, studentă la Arhitectură: *"Mi se pare corect ca România să se unească cu Republica Moldova. E o reparaţie istorică."*

Vasile Mihai, 58 ani: ***"E cazul să ia amploare această manifestare."***

Coloana s-a oprit în dreptul Hotelului Bucureşti, manifestanţii au cântat *"Deşteaptă-te, Române"*, apoi s-au îndreptat spre Palatul Parlamentului.

S-a scandat: *"Uniţi salvăm toată România", "Doar o ţară am şi asta o iubesc", "Basarabia, pământ românesc", "Limba română, unica stăpână"*, ***"România nu uita: Basarabia e a ta"***.

Din maşini s-a difuzat muzică patriotică, iar jandarmii au fost aproape "invizibili".

Manifestanţii care erau de origine basarabeană sau aveau familiile în Republica Moldova. S-a scandat: *"Aşa nu se mai poate, vrem unire, frate!"*

Coloana a ajuns la Palatul Parlamentului, prin parcul Izvor.

Pe o scenă improvizată, mai mulţi reprezentanţi ai manifestanţilor au ţinut scurte discursuri. Iată scurte fragmente din discursurile lor:

Cristina, din Republica Moldova, elevă în Iaşi: *"Basarabenii au venit ca să demonstreze că împreună suntem români. Avem o onoare şi o responsabilitate. Ne pasă, sângele basarabenilor nu poate să se facă apă."*

Vitalie Prisăcaru, român de peste Prut: *"Acum 5 ani, nimeni nu vedea unirea atât de aproape. Am venit în faţa Casei Poporului, ca să ne audă aleşii poporului.* ***Vrem să aducem Basarabia acasă."***

Alexandru Ciubotaru, concurent la Vocea României: *"Îi mulţumesc mamei mele că m-a născut român. Îmi dau lacrimile când vorbesc despre România. O să fac ce ştiu mai bine, o să vă cânt".*

A cântat o melodie emoţionantă despre Dumnezeu şi iubirea de patrie.

Mircea Druc, primul premier al Republicii Moldova, după 1990: *"Speranţa este în tineri. Ei sunt viitorul, ei pot schimba ceva. Este o zi foarte importantă.*

În 1991 am adus prima dată mesajul nostru de la Chişinău şi am zis că vrem reîntregirea ţării.

După toţi anii care au trecut, declarăm deschis că vrem reîntregirea Neamului.

Vorbim de iubire, dar nu ne iubim. Vorbim de unire, dar nu ne unim.

Tot ce se face astăzi, aici, este un semn că suntem pe calea cea bună, iar Unirea este un proces ireversibil. Nu vă întristaţi, nu vă necăjiţi, Unirea se face în fiecare clipă. Ce facem noi acum înseamnă Unire. Din punctul meu de vedere, noi ne-am unit".

Reporterii au intervievat câţiva participanţi la miting, întrebându-i de ce au venit şi cum cred ei că s-ar putea realiza unirea României cu Republica Moldova. Iată două răspunsuri:

Vitalie Prisăcaru, 21 de ani: *"Am venit de la Chişinău pentru a cere la Bucureşti unirea Basarabiei cu România.*

Suntem 100 de tineri veniţi de la Chişinău. *Am adus un mic cadou –* ***un steag uriaş de 1200 metri pătraţi cusut de noi*** *în ultimele 3 săptămâni. Aşa ne exprimăm noi iubirea faţă de România şi dorinţa de a reveni acasă.*

Vrem unirea pentru că ***existenţa a două state româneşti pe harta Europei e un lucru nefiresc*** *şi lipsit de corectitudine.*

Prin unire noi înţelegem ***repararea unei greşeli istorice*** *şi revenirea a peste 3 milioane de români acasă.*

Unirea este posibilă dacă se va crea o mişcare socială consistentă care va aduce subiectul unirii pe agenda politică de la Chişinău, Bucureşti şi Bruxelles.

Estimăm că Unirea se va înfăptui în mod paşnic în următorii 5 ani."

Eugen Popescu, 50 de ani: *"Am venit în Piaţă pentru a cere clasei politice să-şi asume o noua* ***prioritate naţională*** *– reunirea Basarabiei cu România.*

După reunirea celor două Germanii*, prin care 17 milioane de est-germani au intrat peste noapte în UE,* ***unirea României cu Basarabia nu va fi o problemă prin care cele 3 milioane de români basarabeni să revină acasă.***

Unirea se poate realiza prin efectuarea unui referendum în care cel de-al doilea stat român, Parlamentul sau populaţia să ceară unirea.

Au venit sute de basarabeni pentru a confirma faptul că ***unirea este un deziderat care este la fel de actual de o parte şi de alta a Prutului."***

Mitingul PRO BASARABIA a luat sfârşit după trei ore. Sperăm că se va repeta... Până la realizarea Unirii!

***

O NOUĂ VICTORIE A LUI ŞTEFAN VOIEVOD

Statul român, prin intermediul Fiscului, a încercat să exproprieze Mănăstirea Putna, locul de odihnă veşnică al lui Ştefan cel Mare. Iată, foarte pe scurt, "istoria":

Terenul cu pricina făcea parte din mult controversatul Fond Ortodox Bisericesc: terenul pe care se află vatra Mănăstirii Putna, în anul 1783 a fost trecut la Fondul Bisericesc când s-a constituit acesta de către austrieci. Când Fondul Bisericesc a fost confiscat de către comunişti prin Decretul 273/1949, decret însă nepublicat şi care este nul, toate proprietăţile acestea au fost trecute la statul român. Din 1949 şi până în 2007 nimeni nu şi-a pus problema că mănăstirea nu ar fi proprietară pe aceste terenuri, când de fapt terenurile acestea dintotdeauna au aparţinut mănăstirii, donate de Ştefan cel Mare din banii proprii, nu din visteria Ţării Moldovei. De aceea la începutul lui 2011 Mănăstirea Putna a deschis acţiune separată în instanţă şi a cerut dobândirea prin uzucapciune a dreptului de proprietate pe terenul pe care se află şi mănăstirea şi gospodăria acesteia, obţinând în instanţă recunoaşterea dreptului său de proprietate secular.

Direcţia Generală Finanţe Publice Suceava a depus însă în decembrie 2011 o contestaţie în anulare faţă de Decizia Tribunalului Suceava din iulie 2011 care recunoscuse mănăstirii dreptul de proprietate asupra terenului dăruit de Ştefan cel Mare. DGFP Suceava motiva că... mănăstirea Putna nu ar avea calitatea de cult religios recunoscut în România (!!) şi că terenul ar aparţine domeniului public al statului.

Tribunalul Suceava a respins contestaţia în anulare depusă de DGFP Suceava în numele statului român faţă de dreptul de proprietate asupra respectivei suprafeţe de teren. **Astfel, mănăstirea Putna a câştigat luna aceasta procesul** în care Direcţia Generală Finanţe Publice Suceava, ca reprezentant al statului român, a contestat dreptul de proprietate al mănăstirii asupra suprafeţei pe care sunt amplasate biserica, muzeul, gospodăria, arhondaricele şi anexele (inclusiv osemintele lui Ştefan cel Mare).

Preşedintele Consiliului Judeţean Suceava a menţionat că există încă două procese cu aceeaşi speţă privind Mănăstirea Humor şi Mănăstirea Suceviţa.

Redacţia

SĂNĂTATE? ÎN ROMÂNIA? SĂ FIŢI SĂNĂTOŞI!

De la introducerea în sistemul medical a **sinistrului sofism "coplată"**, cu greu ne-ar mai putea surprinde ceva. Poate doar vreun nou tip de abuz, atât de strigător la cer încât să-i ţiuie urechile şi lui Dumnezeu. De genul: să ai dreptul la servicii medicale gratuite doar dacă ai o stare de sănătate bună, sau să plăteşti o taxă ca să ţi se ureze "călătorie sprâncenată" când eşti dat afară din cabinetul medical cu un picior în fund. Ceea ce urmează nu se încadrează în categoriile mai sus menţionate. **La o lectură mai puţin atentă, noua limbă de lemn a "performanţei" şi a managementului sustenabil** (faţă de care Ceaşcă părea un biet începător) **v-ar putea convinge de bunele intenţii şi chiar de progresele înregistrate.** Totuşi, dacă ne citiţi pe noi, nu există acest pericol, ci doar acela de insomnie, când vedeţi cât de rău orânduite pot fi ţara şi lumea în care trăim. Şi este cât se poate de trist, pentru că somniferele nu se mai află demult pe lista medicamentelor compensate. Dar... curaj!

Nimic nou sub soare, dar din ce în ce mai multă nesimţire

Mergem tot în siajul "coplăţii".

Atunci când **o minte neînchipuit de perversă a putut concepe ideea că ţi se opreşte din salariu "asigurarea de sănătate", dar când ai nevoie să te tratezi, mai trebuie să plăteşti**, în logica uzuală care trebuia să fie pe înţelesul tuturor, s-a căscat o falie.

Acum este pe atât de greu să înţelegi, pe cât de uşor e să cazi în ea.

Cum s-a ajuns la asta? Foarte simplu: nu sunt bani pentru Sănătate. Nu mai discutăm de ce: FMI, preşedintele, guvernul, parlamentul, partidele şi clientela lor - hoţul neprins, negustor cinstit. Nu sunt bani pentru că se scurg într-o gaură mare...

În fine, când trebuie **storşi mai mulţi bani de la contribuabili**, asta se poate face în mai multe feluri, fiind ales acela care bate mai puţin la ochi, mai ales în anii electorali... **De exemplu:**

1. Micşorăm salariile sau mărim preţurile (important e să scadă puterea de cumpărare). Sau ambele, vezi vara lui 2010.

2. Devalorizăm leul (inflaţie) sau BNR injectează lichidităţi în sistemul bancar internaţional (aşa-zisul efort de menţinere a leului, care apasă pe bugetul ţării, păgubind cetăţenii tot cât ar fi făcut-o şi inflaţia). Sau ambele, că plătim din greu ca să rămână acelaşi raport euro-leu, dar moneda unică europeană înregistrează o inflaţie babană, că... e criză. **Şi ajungem, în sfârşit la subiectul nostru:**

3. Mărim cota de asigurare (dar e deja uriaşă, o zeciuială veritabilă) **sau declarăm că asigurarea nu te "asigură" decât pentru... unele.** Pentru altele, mai plăteşte, că mai avem loc de bani, nu încape vorbă. Dar asta datează **de la începutul lui 2013**, când a scrântit-o calendarul incaş cu sfârşitul lumii. Vă mai aduceţi aminte? Încă de atunci s-a tot pus **problema "pachetului esenţial" de servicii medicale.**

Ideea s-a lovit, desigur, de **un val de proteste**, care au culminat, în momentul în care s-a încercat şi vinderea SMURD-ului către firme israeliene, cu marele şi **neuitatul sezon "Jos Băsescu"**.

Totuşi, dând-o în bară cu "reforma", **oamenii noştri "de bine" au reuşit să desfiinţeze câteva zeci de spitale** - nu prin zonele intens populate de maghiari, ca să nu pară că persecutăm minorităţile... doar în celelalte zone, să crape doar de-ai noştri.

Iar acum auzim "voci" cum că opinia publică este mai pregătită să accepte reforma Sănătăţii decât în anii precedenţi. __Adică oamenii sunt mai îngenuncheaţi__, mai înrobiţi de grija zilei de mâine, cu un orizont îngustat la circumferinţa tot mai scăzută a propriei burţi. (Apropos, auzitul de voci este un semn rău: schizofrenia face încă parte din programele naţionale, deci putem fi înhăţaţi şi duşi la Spitalul 9, "moca". A mai rămas doar un mic impediment, şi anume încadrarea incorectitudinii politice printre psihozele recunoscute, şi gata, v-am pupat!)

Ca să revenim: în mod normal nu ne putem petrece viaţa urlând zilnic două ore în Piaţa Universităţii: trebuie să mai şi muncim, să mai şi dormim, să mai şi citim etc., trebuie să avem ceea ce s-ar numi, în general, "o viaţă" - dacă nu vi se pare că vorbim deja de avioane. **Dar pentru ca jugul să nu se strângă tot mai mult, exact aşa ar trebui să facem: să petrecem în fiecare zi câteva ore protestând.** Că altfel, cum nu mai strigă nimeni pe străzi, cum se trezeşte vreo javră (cea de anul trecut sau alta, sunt destule) să constate că suntem pregătiţi să acceptăm vreo reformă... Şi asta este exact situaţia din prezent.

Lăsând la o parte protestele legate de violul de la Roşia Montană sau de exploatarea periculoasă, poluantă şi, mai ales, în folosul unor străini, a gazului de şist, avem la ora actuală o tăcere de mormânt. **Opinia publică (odios simulacru, iscat de-a dreptul din "Protocoalele Înţelepţilor Sionului"), este pregătită pentru orice reformă, ca un preş pentru o pereche de bocanci plini de noroi.** Fiţi dar fără grijă: dacă "opinia publică" este pregătită, reforma vine. Acum şi cu o chestie care în anii trecuţi nu fusese menţionată, ca un "bonus" de nesimţire.

Când putem fi consultaţi de un medic?

Nu numai că asigurările nu acoperă orice tratament necesar, dar **nici pe cele incluse în nenorocitul de "pachet esenţial" nu le acoperă** de oricâte ori trebuie. Ştiţi vorba ceea: ulciorul nu se duce de multe ori la apă.

Noul proiect se referă la **o consultaţie preventivă pe an** pentru copiii între 4 şi 18 ani, **2 consultaţii** pentru persoanele între 18 şi 39 de ani, **o dată la 3 ani**, şi 3 consultaţii pe an pentru cei peste 40 de ani.

Prin "consultaţii preventive" înţelegem mai multe lucruri, dintre care unul este - să ne iertaţi - o mare mizerie.

Care-i mizeria? Păi, în paragraful de mai sus, tocmai v-am spus de câte ori vă puteţi duce gratis la spital, având problematica însuşire de a fi "sănătos", doar pentru un control. Dacă aveţi dreptul la 2 vizite în 3 ani şi v-a luat o ameţeală pentru a treia oară în cei 3 ani, apoi ar fi spre binele dvs. să fie un caz grav, că altfel asigurarea nu acoperă.

Se înţelege: consultaţiile sunt gratuite în teorie, că, altfel, ştiţi ce înseamnă "a deschide uşa cu capul". Pentru expresia asta există, în neolimba de lemn, o expresie consacrată, aşa cum o veţi vedea în citatul următor: *"Un sondaj IMAS arată că* ***73,4% dintre români nu merg la medic atunci când sunt bolnavi,*** *din cauza costurilor formale şi informale pe care o astfel de vizită le implică."* Splendid, nu? "Costuri informale" egal "să deschizi uşa cu capul", să dai medicului "o atenţie" etc.! (De altfel, de când cu dominaţia fanariotă, suntem plini de asemenea practici, precum şi de expresii care să le numească.)

S-a tot vorbit de sporirea "eficienţei" sistemului: **să nu se mai aglomereze excesiv spitalele (mai ales după ce le-au decimat, vă daţi seama că nu mai puteţi băga un ac)**, să fie cât mai multe cazuri rezolvate de medicii de familie.

Păi uite mizeria nr. 2, despre asta discutam puţin mai devreme. Acea vizită pe an, acele două la trei ani etc. sunt la medicul de familie. Este rău? Hai să detaliem:

Medicul de familie este un domn sau o doamnă care a absolvit cei şase ani de facultate de medicină şi încă şase de rezidenţiat în medicină de familie. Rezultatul acestei instruiri, desigur impresionante, este un medic generalist cu experienţă. Teoretic, conceptul este în regulă: cu excepţia urgenţelor evidente, toate cazurile să fie văzute de un asemenea generalist (repetăm: nu este un peiorativ, ci o meserie strict necesară), care să facă o selecţie competentă: care se duce la tratament de specialitate şi care nu. "Na-ţi trei pilule şi du-te acasă, viaţa merge înainte". Dar spiritul ultimelor reforme este ca medicul de familie să-i "rezolve" pe cât mai mulţi, dacă nu chiar pe toţi. Totuşi, mulţi îşi iau cele trei pilule, se duc acasă, iar viaţa nu merge înainte, bat-o vina! Mor. Ghinion? Aiurea! Se tot moare prosteşte, de boli care s-ar fi putut vindeca dacă şi-ar fi dat osteneala cineva, aici e marea bubă.

Este o situaţie care pune lupa, fără nici o milă, pe diferenţa dintre teorie şi practică, precum şi pe faptul că nu avem corupţie doar în politică, administraţie şi sănătate, ci şi în învăţământ. **Cum au absolvit unii rezidenţi** acum câţiva ani, după ce prin anii 2000 s-a intrat la rezidenţiat cu teste grilă învăţate pe dinafară... Dar să nu ne îndepărtăm de subiect.

Dacă, totuşi, bietul pacient are cu adevărat nevoie de tratament, şi nu doar de "trei pilule", iată-l (fericitul!) că intră pe poarta spitalului. Plăteşte? Nu, dacă se încadrează în pachetul de bază, care, din fericire, nu este complet gol. Ce-i permite pachetul de bază într-un spital:

1. O internare de 24 ore, doar dacă riscul transportului la domiciliu după intervenţie o impune.

2. Spitalizare de peste o zi doar dacă serviciile prespitaliceşti (cabinet de medic de familie, cabinet de specialist, ambulatoriu) nu au putut rezolva cazul.

Cu alte cuvinte, dacă ne permiteţi o anumită doză de cinism, **li se dă din plin şansa mai sus pomenitelor servicii prespitaliceşti să "rezolve" cât mai multe cazuri - unele, din păcate, în colaborare cu cei de la pompe funebre.**

Ideea generală este, dincolo de sarcasmele noastre (inocente, în fond, că doar nu noi am vrut să fie aşa), că spitalele ar trebui să se ocupe doar de cazurile grave, nu să se ocupe paturi şi saloane cu oameni care s-au zgâriat la un deget. Rezon, vorba lui Caragiale, deşi, fie vorba între noi, nimeni nu interna şi nimeni nu SE interna pentru un fleac, dar cum se pune asta în practică în regimul nostru ultra-fanariot, împopoţonat cu o sărăcie monumentală şi cu un nivel de instruire... nu mai zicem nimic!

Totuşi, la ce mai foloseşte asigurarea de sănătate?

Surprinzător, la... nu prea multe.

Pachetul de bază se referă şi la asiguraţi, şi la neasiguraţi. Cei fără asigurare nu mai primesc gratuit nici puţinul pe care îl mai primesc ceilalţi în policlinici (ambulatorii de specialitate) sau în spitale, decât dacă respectivele servicii fac parte din programele naţionale. Excepţie fac, deocamdată, urgenţele, deşi credem că, în câţiva ani, unii vor fi lăsaţi să moară în stradă, ca nişte câini.

Revenind la cei asiguraţi: sunt mulţi români care ar fi vrut ca acea contribuţie de 10,7% din salariu să fie facultativă, ca să se poată scutura de ea. Nu se poate, că ministerul nu ar mai avea fonduri, aşa că nedreptăţirea celor care plătesc pare să fie răul cel mai mic. O cam plătim din... patriotism (cu toate că ştim să folosim acest cuvânt şi în contexte mai înălţătoare, de data aceasta este pur şi simplu o bătaie de joc şi o menţionăm ca atare).

Eugen Nicolaescu, ministrul Sănătăţii, a subliniat faptul că noul pachet de bază în Sănătate va fi gata pe 1 nov. 2013 şi trebuie pus în aplicare de la 1 febr. 2014.

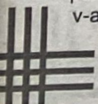
Surse documentare:

"Suntem bolnavii Europei: cum ne vindecă noua lege a Sănătăţii?" - Capital, 11.10.2013,

"Cum sunt aranjate trupele la începutul războiului din Sănătate" - HotNews.ro, 23.1.2013,

"Adio analize anuale gratuite. Noua lege a Sănătăţii limitează serviciile medicale decontate" - stirileprotv.ro, 5.10.2013

Nicoleta Codrin

SEMNIFICAȚIA FENOMENELOR OZN (I)

Fenomenele OZN îi preocupă pe mulți, mai ales dintre cei tineri. *"Care este semnificația fenomenelor extraterestre contemporane? Care este mesajul lor? Ce viitor anunță omenirii?"* Acestea întrebările pe care și le pun.

Cel mai potrivit ni se pare să prezentăm punctul de vedere al unui SFÂNT contemporan, ieromonahul Serafim Rose, absolvent al Facultății de Filosofie, care a scris nenumărate cărți ortodoxe abordând realist și tranșant problemele spirituale ale lumii de azi.

În primul rând, fenomenele extraterestre nu constituie decât unul din multitudinea de evenimente "paranormale" care uluiesc omenirea la ora de față.

Cu doar câțiva ani în urmă, cei mai mulți le-ar fi considerat "minuni" de domeniul fanteziei.

Dr. Jacques Vallee, **unul dintre cei mai reputați și mai imparțiali cercetători ai fenomenului OZN**, în cartea sa *"Colegiul invizibil"*, se exprimă astfel: *"Observăm în mediul nostru înconjurător evenimente neobișnuite și neașteptate ce se numără cu miile. **Ele produc o mutație generală în structurile de credință religioasă ale oamenilor**, în întreaga lor mentalitate privitoare la conceptul de invizibil. Se întâmplă ceva ciudat cu conștiința oamenilor zilelor noastre: aceeași putere sau forță care a marcat rasa umană în trecut se manifestă din nou asupra ei în prezent"*.

În viziunea apocaliptică creștină se știe de existența unui timp (pe care tocmai îl trăim) în care puterea ce ține în frâu cele mai de pe urmă și cele mai sălbatice manifestări demonice pe pământ nu se va mai manifesta la un moment dat (II Tes. 2,7).

Teoria "vizitatorilor din spațiul extraterestru" nu este decât unul din multele pretexte pe care le folosesc ***puterile demonice*** pentru a disemina și a acredita ideea **existenței unor "ființe superioare" care își vor asuma responsabilitatea destinului omenirii.**

În al doilea rând, OZN-urile nu sunt altceva decât tehnici mediumistice de ultimă oră, prin care diavolul își câștigă aderenți pentru sfera lui ocultă. Ele sunt **un semn teribil al marii susceptibilități a omului contemporan la influențele demonice**, așa cum nu s-a mai întâmplat niciodată în era creștină. În secolul trecut, de exemplu, era de obicei necesară participarea la ședințe de spiritism pentru a intra în contact cu demonii, pe când astăzi privirea cerului este suficientă în acest scop (este adevărat, de preferință noaptea).

De ce au reapărut fenomenele extraterestre, din punctul de vedere al timpului istoric, tocmai acum?

Omenirea a pierdut în prezent și ultima rămășiță a unei viziuni creștine asupra existenței, plasându-se acum în mod pasiv la dispoziția multiplelor "puteri" coborâtoare din văzduh. Filmul *"Întâlnire de gradul III"* este o dezvăluire șocantă despre ***cât de superstițios a putut deveni omul contemporan***, **omul așa-zis "eliberat" de sub imperiul credinței creștine "obscurantiste"**; acest om este gata într-o clipă să creadă, fără să pună nimic la îndoială, orice "experiență" neobișnuită, indiferent unde l-ar duce ea, fără să-i treacă prin cap măcar că are de-a face cu grosolane contrafaceri diavolești.

Două fenomene "paranormale" demonstrează cu câtă îndrăzneală demonii se folosesc de mijloace fizice (în particular, aparate tehnice moderne) pentru a intra în contact cu oamenii.

(1) Un cercetător leton (acum urmat de alții) a descoperit fenomenul vocilor misterioase care apar inexplicabil pe benzilor aparatelor de înregistrare, chiar și atunci când înregistrările se realizează în condiții de laborator într-o atmosferă epurată de orice zgomot, efectul lor fiind foarte apropiat cu cel al ședințelor de spiritism.

Prezența unui mediu sau a unui "psihic" în cameră favorizează acest fenomen (Konstantin Raudive, Breakthrough – *"Breșă către lumea nevăzută: o experiență uluitoare de comunicare electronică cu morții"*, Taplinger Publishing Co., New York, 1971).

(2) Se presupune că, deseori, liniile telefonice au fost folosite de "extratereștri" cu voci metalice pentru a intra în contact cu "indivizii de legătură", cât și cu cercetători ai fenomenelor extraterestre.

În ultimii ani însă s-au raportat și cazuri în care la telefon au fost auzite și voci ale persoanelor decedate.

Nu se poate nega, după cum declară însuși reporterul acestui fenomen, că "diavolii cei de demult se află acum din nou printre noi", într-o măsură nemaiîntâlnită în trecut (Keel - "OZN-urile: Operațiunea Calul Troian", p. 308).

În al treilea rând, "mesajul" adus de OZN-uri este de natură să pregătească lumea pentru apariția lui Antihrist; "mântuitorul" omenirii apostaziate sosește pentru a stăpâni lumea.

Poate că vor sosi chiar din văzduh, pentru a imita mai bine venirea Mântuitorului (Matei 24,30; Fapte 1,11). Sau poate că "vizitatorii extratereștri" vor ateriza în locuri publice pentru a declanșa o

închinare "cosmică" în fața stăpânului lor. Sau poate că "focul pogorât din cer" (Apoc. 13,13) nu va fi decât o parte a marelui spectacol demonic rezervat vremilor din urmă.

Oricum, mesajul adresat omenirii zilelor noastre acesta este: *"Mântuirea așteptați-o nu de la Adevărul creștin aflat prin descoperire dumnezeiască și nu de la credința în Dumnezeu Cel nevăzut, ci de la vehiculele din spațiu"*.

Este unul din marile semne al vremilor de pe urmă acesta: "... și spaime și semne mari din cer vor fi" (Luca 21,11).

Nu mai departe decât acum o sută de ani, Episcopul Ignatie Briancianinov nota în cartea sa Despre semne și minuni: *"... cu câtă aviditate caută creștinii noștri să vadă minuni, sau chiar să facă ei înșiși minuni! Această căutare nu dă altceva la iveală decât înșelăciunea de sine, care se naște din bună părere de sine și din slavă deșartă, și care se sălășluiește în suflet punând stăpânire pe el. Adevărații făcători de minuni aproape că au dispărut, dar oamenii sunt mai setoși de minuni ca niciodată. Ne apropiem de timpurile când calea va fi larg deschisă pentru o mulțime de false minuni mari și grozave, care să ducă la pierzare nenorocită înțelepciune cea după trup, care se va lăsa atrasă și înșelată de ele"*.

Iată în această carte și câteva rânduri pentru cercetătorii fenomenului extraterestru: *"Antihrist va face mai cu seamă minuni în văzduh. Minunile vor izbi cel mai tare simțul văzului, pe care îl vor fermeca și înșela.*

Sf. Ioan Teologul, văzând în duh semnele ce au să fie înaintea sfârșitului lumii, afirma că Antihrist va face semne mari încât și foc să pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor (Apoc. 13,13). **Sf. Scriptura indică această minune ca fiind cea mai mare dintre minunile lui Antihrist, iar locul apariției ei este văzduhul.** Va fi un spectacol splendid și înfricoșător.

"Oamenii nu vor înțelege că minunile lui Antihrist nu au în ele nici un fel de noțiune de bine sau scop rațional, nici un înțeles clar, că sunt străine de adevăr *și pline de minciună, de toată sălbăticia și răutatea, că sunt* ***scamatorie goală*** *menită să uluiască și să lase cu gura căscată, mai ales pentru a-i da pradă uitării ca să-i poată înșela, seduce și fascina cu* ***efecte spectaculoase, găunoase și prostești"***.

Mii de indivizi care au intrat "în legătură" cu OZN-uri sau care au fost pur și simplu martori oculari, au simțit pe pielea lor efectul acestui înfricoșător adevăr; iar dintre acei care s-au lăsat copleșiți de acest fenomen, puțini au scăpat.

Chiar cercetătorii care nu-și afirmă nici o apartenență religioasă avertizează în termenii cei mai categorici opinia publică împotriva acestui pericol.

John Keel, de exemplu, spune: *"Să nu tratăm cu ușurință fenomenul extraterestru; a te juca cu el este ca și cum te-ai juca cu magia neagră.* ***Acest fenomen îi seduce mai ales pe cei neurotici, pe creduli și pe imaturi. El poate duce la schizofrenie paranoică, la demonomanie*** *și chiar la sinucidere - după cum s-a și întâmplat într-un număr de cazuri. Cea mai ușoară curiozitate la adresa fenomenelor extraterestre se poate transforma într-o* ***obsesie*** *distructivă. Din această cauză recomand energic părinților să le interzică aceste preocupări copiilor lor. Educatorii și alte categorii de adulți să nu încurajeze astfel de interese la adolescenți"* (OZN - Operațiunea Calul Troian).

Noi trăim la capătul acestei perioade înspăimântătoare de triumf demonic în care ***"umanoizi" siniștri (noile întruchipări diavolești)*** se arată la mii de oameni și pun stăpânire, prin aparițiile lor absurde, pe sufletele acelora de care harul lui Dumnezeu s-a îndepărtat.

Fenomenele extraterestre sunt pentru creștinii ortodocși un semn că trebuie să calce cu mult mai multă hotărâre, trezvie și băgare de seamă pe calea mântuirii, cunoscând că **putem fi ispitiți și înșelați nu doar de religiile mincinoase, ci și de fenomene fizice care uluiesc privirea.**

În secolele de demult, creștinii erau mai circumspecți cu privire la fenomenele noi și străine, cunoscând dinainte înșelăciunile diavolilor; dar în **epoca noastră, a "luminilor", curiozitatea celor mai mulți este ațâțată de ele,** oamenii urmărindu-le chiar cu pasiune, **pentru că ei cred că diavolul este un personaj imaginar, de basm.**

Creștinul ortodox știe că pentru persoana umană **nu există nici un fel de "evoluție" spre forme "superioare"**, și el nici nu are motive să creadă că **există "ființe evoluate" pe alte planete**; el în schimb știe că **există într-adevăr în univers și alte "inteligențe avansate" în afară de el; acestea sunt de două feluri: îngeri și diavoli**. Efortul său este acela de a fi în comuniune cu "îngerii", care îi slujesc lui Dumnezeu, și de a refuza orice contact cu "duhurile rele" care L-au respins pe Dumnezeu (adică diavolii), iar acum se luptă, din invidie și răutate, să-l ducă și pe om la pierzare.

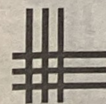
El știe că **omul**, din cauza iubirii de sine și a slăbiciunii sale, **înclină cu ușurință spre greșeală, crezând în "basme", care promit contacte cu "stări de existență superioare" și cu "ființe evoluate", fără efortul unei viețuiri creștine** - de fapt care promit tocmai această scutire sau eliberare de orice efort ascetic.

Un astfel de creștin ortodox are, așadar, posibilitatea să reziste înșelăciunilor ***religiei viitorului***, care nu este altceva decât religia lui Antihrist, în orice formă i s-ar prezenta ea. Restul omenirii, cu excepția unei minuni dumnezeiești, nu poate decât să fie pierdută.

Ieromonah Serafim Rose – "Ortodoxia și religia viitorului"

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Marius Prichici

CINE SUNT "ANTISEMIȚII"?!

Iată ce declară **RABINUL** Moishe Arye **Friedman.**

"Critica Israelului nu trebuie confundată cu antiiudaismul sau antisemitismul.

O mare parte a sioniştilor nici nu este de origine evreiască, pe când arabii sunt, fără îndoială, semiţi.

Israelul este răspunzător pentru o politică catastrofală de purificare etnică, de teroare şi apartheid.

Noi, ca evrei tradiţionalişti de bună credinţă, nu avem nici un fel de simpatie pentru acest stat, pe care îl privim ca pe o catastrofă pentru adevărata şi credincioasa populaţie evreiască.

– Cum vedeți problema unui presupus sau efectiv antisemitism în alte țări?

Friedman:

"**Adevărații antisemiți sunt aceia care conlucrează cu sioniștii.**

Sioniştii au pus în Israel bazele unui stat terorist, de apartheid, care îi urmăreşte pe palestinieni şi îi alungă, iar pe plan internaţional au pus la cale, din interese de afaceri sau de putere, industria holocaustului.

Noi, evreii credincioşi, nu vrem nimic altceva decât să trăim conform normelor ţării voastre, ca nişte cetăţeni buni şi paşnici, şi să ne putem exercita religia în libertate. Pentru aceasta nu va găsi nimeni motiv de antisemitism. **Dar atâta timp cât dreptul la opinie şi exprimare nu este respectat, iar oamenii cu gândire de dreapta sunt reduşi la tăcere prin cele mai odioase şi criminale metode, atâta timp cât mijloace industriei holocaustului mai sunt utilizate împotriva unei lumi întregi, se va tăia în continuare în propria carne şi antisemitismul va fi o veşnică poveste**."

Te numeşti evreu dacă eşti copilul a doi evrei sau mama e evreică. Dacă doar tatăl este evreu atunci copilul…nu se poate considera ca fiind evreu!!

Bun, plecăm de la această cutumă.

Cum putem defini un asemenea popor?

1. Un popor care vrea să-şi apere moştenirea genetică

2. Un popor care nu admite amestecuri externe în ceea ce priveşte propria puritate rasială

3. Un popor care nu se supune legilor internaţionale (rasism, discriminare)

4. În Europa, după legile de la Bruxelles, acest popor poate fi denumit ca fiind **rasist şi discriminatoriu.**

5. *Un popor cu asemenea cutume, poate acuza alte grupuri etnice de…RASISM?*

Dar să vedem care sunt popoarele semite… Informaţie preluată după site-ul http://www.auschwitz.ro/dictionary.aspx?term=Semiti

SEM *– personaj biblic, fiul lui Noe, tatăl popoarelor de rasă semitică.*

Fiii lui Sem, popoare semite *- familie de popoare având aceeaşi origine etnică şi vorbind limbi înrudite, din sud-vestul Asiei, din nordul şi estul Africii* ***(akkadeeni, asirieni, cananeeni, fenicieni, arameeni, sirieni, evrei, arabi, etiopieni).***

Limbi semitice *– ramură a familiei de limbi hamito-semitice, cea mai mare parte dispărute astăzi, cuprinzând* ***semita orientală (akkadiana, caldeeana, asiriana)*** *şi* ***semita occidentală*** *- grupul din nord:* ***cananeana, feniciana, ebraica, arameeana, siriaca****, himarita; şi grupul din sud :* ***araba, etiopiana).***

În limbajul cotidian, se atribuie numai evreilor expresiile "semiţi", "semitism", "antisemitism" etc.

Deci, ei singuri recunosc că se folosesc de acest termen, "antisemitism", doar pentru a face referire la propria lor în rasă în detrimentul celorlalte neamuri care sunt semite. Nu vi se pare ceva hilar aici? Dăm la o parte celelalte neamuri semite şi rămânem doar noi în ecuaţie. PĂI ESTE LIPSIT DE LOGICĂ!!

Arabii şi celelalte popoare semite au cumva…INSTITUŢII DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA ANTISEMITISMULUI?!?

Aţi auzit vreun arab să spună că el se simte discriminat pe motive de antisemitism?!? Noi n-am auzit asta până acum.

Ei au confiscat acest termen, au investit sute de miliarde de dolari, au creat o adevărată industrie, cu un singur scop: MANIPULAREA ÎN INTERESUL LOR!! Şi atunci?... despre ce vorbim?!

LITERATURA EVREIASCĂ RECENTĂ

Dau câteva citate, cu un comentariu minim, lăsând cititorului plăcerea de a se descurca singur în contact direct cu **autorii evrei dintre cei mai importanţi în literatura holocaustului.**

Cititorii noştri sunt invitaţi să-şi aleagă citatul favorit, care îi va indigna cel mai mult.

Începem cu ***"Cartea Neagră"*** scrisă de **Matatias Carp** – în colaborare secretă cu Ilya Ehrenbourg, carte care a dat tonul la cântec, la aria calomniei antiromâneşti:

1. *«Fascismul românesc a avut metodele sale originale de exterminare a evreilor.(…) Evreii erau bătuţi până la istovire şi expiere, sufocaţi în vagoane cu răsuflătorile astupate, vânduţi din mijlocul convoaielor pentru a fi omorâţi şi a li se comercializa îmbrăcămintea, pentru a fi tăiaţi bucăţi* ***pentru ca cu sângele lor să se ungă osiile căruţelor ş.a.m.d.»***

Exact aşa scrie: «ş.a.m.d.» Aşadar, pe lângă osiile căruţelor, toate cele ce mai sunt de uns într-o gospodărie ţărănească…

Aşa scrie la pag. 23, vol. 1, ediţia de după 1989! Pagina din dreapta, pe la mijloc, cules cu litere îngroşate. Formulă memorabilă: *"…pentru ca cu sângele evreilor să se ungă osiile căruţelor…"*

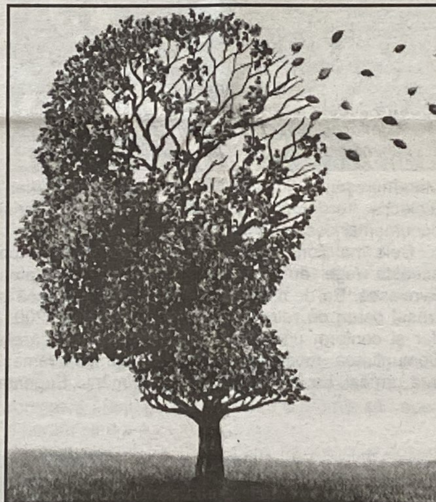
2. Evreii internaţi la Moghilev, *«neavând posibilitatea aprovizionării cu alimente, se hrăneau cu excremente omeneşti, iar mai târziu cu cadavre omeneşti.»*

Da, aţi citit bine: evrei care *«se hrăneau cu excremente omeneşti şi cadavre omeneşti…»*. Declaraţia este semnată de un *«dl M. Katz, fost preşedinte al Comitetului Evreiesc din Moghilău»*.

Cartea Neagră a fost dată la tradus, gest în urma căruia se va internaţionaliza şi bomba asta: evrei care se hrănesc cu excremente omeneşti!… **Evrei care se hrănesc cu cadavrele altor evrei!**

Şi cine ne dă asigurări că-i adevărată dintotdeauna povestea asta?

Nu doar Ilya Ehrenbourg, ci însăşi întreaga onor Comunitate Evreiască din România, preşedinte Aurel Vainer, cine altul?! Başca cei trei preşedinţi români: **Iliescu, Constantinescu, Băsescu, care au plâns cu batista la nas la memorialul fecalelor mâncate de evrei în timpul holocaustului şi după! Mai ales după!**

Cum să nu le faci muzeu de veşnică amintire?!

Deci nu e glumă şi nici limbaj de ăla figurat! Ci pe bune: evrei care se hrănesc cu excremente omeneşti…

Evrei care se hrănesc cu cadavre omeneşti…

***Cartea Neagră* dixit! Adică un evreu!**

Trebuie scris chiar şi cu majuscule că în România, pentru prima oară în istoria multimilenară a iudaismului, s-au găsit EVREI CARE SĂ SE HRĂNEASCĂ CU EXCREMENTE ŞI CADAVRE… (pag. 380, vol. 3 din *"Cartea Neagră"*, Talmudul sioniştilor holocaustizanţi…).

3. Într-o emisiune TV, un alt Katz, ceva mai mic, nu prea a ştiut să răspundă la întrebarea întrebărilor:

«Ce s-a întâmplat, bre, omule, cu cadavrele celor 250.000 de evrei ucişi de Antonescu în Transnistria? Unde s-au evaporat?»

S-a bâlbâit ce s-a bâlbâit şi, în cele din urmă, a scos răspunsul penibil: cadavrele evreilor ucişi de români **au fost mâncate de câini**, înainte de a interveni autorităţile ca să le adune în câteva mii de gropi comune inexistente!…

Avem deci de ales între doi Katzi, care este mai nebun decât celălalt: Katz 1 sau Katz 2?

Katz 1 este cel care susţine că **nu ne-a mai rămas nici un cadavru din cele 250.000 deoarece aceste cadavre au fost ingurgitate de evreii supravieţuitori,** atunci când nu s-au mai găsit fecale!…

Iar **Katz 2** este evreul care susţine că din 250.0000 de evrei români holocaustizaţi, nu s-au putut găsi cadavre de evrei nici pentru o groapă comună mai prizărită deoarece toate **aceste sute de mii de cadavre au fost mâncate de câinii bagabonţi!**

Oricum, să ne bucurăm că, traducând *"Cartea Neagră"*, Federaţia Comunităţilor Evreieşti din România va asigura o carieră internaţională strălucită faptului unic în istorie că *evreii din Transnistria au fost haliţi, cu fecale cu tot, de ceilalţi evrei din Transnistria, mai supravieţuitori…*

Evreii s-au mâncat astfel unii pe alţii, între ei, fără nici o imixtiune străină, ba şi-au mâncat şi fecalele, în cea mai pură tradiţie autarhică a ghetoului, vie şi azi…

Limitat la puterea de circulaţie, infimă, a limbii române, **acest adevăr – evreii mâncători de fecale, corect: *"EVREII MÂNCĂTORI DE CĂCAT"*** - va irumpe pe mass media mondială prin traducerea în limba lui Céline, să i se bucure toţi urmaşii! Ce victorie postumă, niciodată imaginată sau măcar visată de vestitul antisemit! Al drăcuşorului drac, cum le mai aranjează el, mereu pe mâna proprie a altora! Că ce face ovreiul cu mâna lui…

Viaţa bate filmul încă o dată! Scor general: scor de maidan, de forfait!…

4. În iadul din Transnistria, – zice Sonia Palty în ***"Realitatea Evreiască"***, oficiosul Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România - penuria de sare îi făcea mai ales pe copilaşii evrei din Transnistria să sufere şi, natural, îi făcea să se smiorcăie toată ziua. De trista împrejurare profitau fără ruşine vecinii fiecărei familii cu copii, tot evrei, *sărmanii, care-şi puneau farfuria cu supa chioară sub ochii lacrimogeni ca să-şi săreze astfel bucatele!*… Ea însăşi, Sonia Palty, mărturiseşte că a fost astfel abuzată de vecini… De mai multe ori!

(continuare în pag. următoare)

Ion Coja

INFERNUL "RETRO"-CEDĂRILOR (continuare din pag. 3)

Proces ciudat cu iz de fraudă incredibilă

„Este mai mult decât aberant să putem conchide că o diferenţă atât de substanţială dintre nume ar putea identifica o persoană ca fiind una şi aceeaşi, aşa cum se susţine de către notar. Identitatea unor persoane nu poate fi probată decât cu actele de stare civilă", precizează avocata Coroiu Vasilica.

Suspiciuni în cazul Nadăş

- Familia Colţeu a câştigat dreptul de moştenire într-un singur termen de judecată, în martie 2006. De obicei un astfel de dosar necesită un proces de ani întregi.
- Reforma agrară din 1921 până la 1939 a făcut ca 4.000 de hectare din averea lui Grosz să fie răscumpărate de statul român, oferindu-se bani grei pentru teren. Restul de 4.700 de hectare au fost vândute firmei forestiere Nadăş. Prin urmare, nu ar mai exista motiv de retrocedare.
- RomSilva a făcut un dosar de revizuire pentru dovedirea nulităţii hotărârii judecătoreşti din 2006. Revizuirea a fost respinsă în fond de magistratul Floriţa Boloş. După câteva săptămâni, judecătoarea a fost arestată pentru luare de mită într-un alt dosar.
- Ecaterina Mairovitz a supravieţuit în ultimii ani de viaţă cu ajutorul Comunităţii Evreieşti din Arad. Ionel Schlesinger, preşedintele Comunităţii, s-a declarat surprins că bătrânica ar fi avut pe mână o asemenea moştenire.
- Noii proprietari primesc subvenţie de la Agenţia de Plăţi şi Intervenţii în Agricultură (neoficial, sumele s-au ridicat la 800.000 de euro) pentru cele 3.000 de hectare de păşune din sat, deşi nu au animale.
- Imediat după sentinţă, se amenajează în pădurile din Nadăş un ocol silvic privat unde se exploatează 5.000 de hectare. O mare parte din pădure a fost deja tăiată.

Ţăranii, „vânaţi" cu executori

Fiica soţilor Colţeu, Simona Ilieş, este administratorul Ocolului Silvic privat Nadăş, înfiinţat imediat după decizia de retrocedare din 2006. Ea pretinde că nimeni nu încearcă să-i scoată pe ţărani din case: „Avem de recuperat din sat în jur de un hectar. Atât! A fost dreptul nostru de a recupera proprietatea".

Cu toate acestea, la sfârşitul lui 2012, familia Colţeu s-a prezentat cu executor pentru a-i evacua pe săteni. În plus, 20 de familii au fost chemate în instanţă pentru a li se cere casele şi pământul.

„Pădurea, păşunile sunt împrejmuite de soţii Colţeu, iar drumul comunal are bariere. A mai rămas doar vatra satului", ne spune săteanul Neculae Velcea care trăieşte de cinci decenii în satul Nadăş.

Dacă apelul la cererea de revizuire nu va da dreptate Primăriei, acţiunea de executare silită se poate relua.

***

Evreii revendică sate, munţi şi păduri din Maramureş

http://infomm.ro

În afara celor trei legi ale retrocedărilor, referitoare la terenuri şi păduri, a mai existat o lege mai puţin discutată, dar la fel de importantă: Legea 10/2001 privind retrocedarea proprietăţilor private confiscate în perioada 1945-1989.

Numai în primul an s-au făcut 210.000 de solicitări, din care în doi ani fuseseră onorate doar 9.200, restul au ajuns în instanţe, unele până la Bruxelles.

Ulterior guvernul a lărgit cadrul restituirii prin Legea 247/2005 incluzând şi clădirile publice, sediile ambasadelor sau ale partidelor.

În Borşa, familii de evrei au depus notificări pentru 8 munţi.

În Vişeu s-a cerut aproape tot Vaserul, precum şi toate proprietăţile familiei **Pop Simon.**

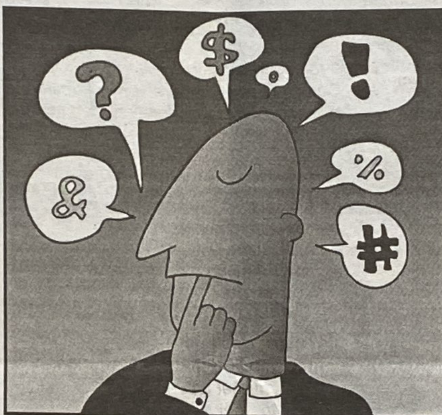
Alte situaţii sensibile s-au înregistrat la **Gârdani**, unde urmaşii contelui **Blomberg** au cerut castelul, dar şi terenul aflat sub o mare parte din sat. **La fel la Ardusat**, la proprietăţile contelui **Degenfeld.**

Pe alocuri au fost retrocedate grădiniţe, primării.

În Maramureş Primăria Giuleşti tocmai este răscumpărată de autoritatea locală de la fostul avocat ce a primit clădirea înapoi în instanţă.

În Săcălăşeni a fost eliberată o grădiniţă retrocedată care acum se prăbuşeşte.

La Repedea şi Poienile de sub Munte s-au cerut mii de hectare aflate în proprietatea istoricului Ioan Mihaly de Apsa, cel ce a editat tomurile "Diplome

Maramureşene din sec. al XIV-lea şi al XV-lea" (colecţie ordonată şi adnotată de material documentar despre Maramureşul istoric).

Cele mai controversate cereri de retrocedări pe această lege au fost făcute către Comunitatea Evreiască. Pe de-o parte, Comunitatea Evreiască a lansat cereri de retrocedare conform Legii 10/2001, dar şi conform unei legi din anii 50 potrivit căreia Comunitatea moşteneşte bunurile evreilor rămaşi fără urmaşi. La Sighet, odinioară, primăriţa Eugenia Godja se plângea de ilogicul unei asemenea legi, care contravine egalităţii în drepturi.

Deja sunt mai multe imobile din centrul Sighetului retrocedate. Conform secretarului Primăriei, au fost retrocedate familiilor reprezentate de ***Comunitatea Evreiască.***

La Recea, primarul Pavel Octavian ne spune că are o cerere similară, pe Legea 10/2001 pentru **aproape toată suprafaţa satului Lăpuşel**, din partea unui **evreu din Brazilia.**

La Ruscova şi Repedea, în afara retrocedărilor parţial făcute către familia Mihaly de Apsa, mai există cereri depuse pentru mii de hectare de teren pentru urmaşii unei femei maghiare.

Baia Mare are, la rândul ei, probleme: cereri de retrocedare şi diferende teritoriale din partea localităţilor vecine Recea, Groşi, Baia Sprie, Dumbrăviţa, ce ajung la o treime din suprafaţa oraşului!

Subprefectul Dorin Buda, totodată preşedinte al Comisiei de aplicare a legii 247/2005, alături de reprezentanţi ai biroului juridic al Prefecturii Maramureş, constată că **există notificări şi solicitări ale evreilor pentru Târgu Lăpuş, Sighetu Marmaţiei şi alte localităţi.**

Printre retrocedări pot intra nu numai bunurile confiscate abuziv, ci şi cele părăsite de cei care au fost strămutaţi cu forţa - unde intră majoritatea cererilor evreilor.

***

LITERATURA EVREIASCĂ RECENTĂ (continuare din pag. precedentă)

Între timp, adică între interviul din „Realitatea Evreiască" şi textul scris azi, **Sonia Palty a fost exmatriculată din Transnistria şi din rândurile victimelor holocaustului!**

Nu pentru minciuni; nu pentru cartea ei de amintiri din deportarea în Transnistria, care a fost premiată şi plătită la greu de *Uniunea Scriitorilor din România*, ci pentru crimele săvârşite în Transnistria de un membru important al familiei sale: pezevenchiul de tat-său! Crime împotriva evreilor care scăpau neîmpuşcaţi de români: le venea de hac tatăl Soniei!

"Ce părere ai, amice Teşu, despre această poveste cu sarea din Transnistria?", l-am întrebat cândva pe dl. Teşu Solomovici, domn pe care, o vreme, l-am suspectat că el ar fi evreul NORMAL pe care-l caut cu lumânarea de câteva decenii, ultimele două.

***«E chiar uşor ingenioasă povestea, este, da, o metaforă!»*, mi-a explicat comprehensiv şi filologic Teşu Solomovici**

5. Din păcate, nici cu Teşu nu mi-e ruşine!...

Iată-l ce scrie despre scufundarea vasului "Merkure", plin ochi cu evrei:

«Vasul a fost torpilat de un submarin german. Soldaţii germani i-au mitraliat pe evreii care încercau să se salveze şi asupra lor au fost lansaţi câini dresaţi ca să-i ucidă în apă»...

Aşadar, câini dresaţi să fie «lansaţi» în apă şi să ucidă, în largul mării, evrei... Câini care stau zile şi săptămâni întregi într-un submarin, d-le Teşu, fără să turbeze?! Câini care vin la tine înot şi te muşcă, te bagă cu capul la fund?!... Dragă d-le Teşu, n-ai văzut niciodată un câine cum înoată?! Păi nu aveai voie nici măcar să citezi asemenea inepţie! Iar dacă nu dai sursa acestei «informaţii», dacă deci dumneata ţi-ai imaginat, singur şi nesilit de nimeni, această gugumănie, cu ochişorii minţii tale dacă ai vizualizat-o, atunci se întâmplă ceva foarte grav cu mintea dumitale!... Şi zău că nu mă bucur! Aşa cum nu mă bucur să aflu şi să ştiu că submarinul criminal a fost unul sovietic, nu german... Nu schimbă cu nimic destinul pasagerilor de pe Merkure... Dar ar trebui să schimbe destinul cărţilor şi al autorilor care propun asemenea netrebnice fantasmagorii! N-au ce căuta pe tarabele librarilor ori în casa unor oameni normali, cu frica lui Dumnezeu! Afară din librării şi tipografii, din biblioteci, nebunelor!! Înseilări smintite!

Câini "dresaţi să ucidă în apă"! E antologică şi asta! Iar antologia asta cum s-o numesc? A paranoiei holocaustice sau holocaustizante? Holocaustisite? Holocaustologizante, cumva? Care-i termenul potrivit, capabil să exprime tot adevărul despre formele paranoiei şi prostiei iudaice sută la sută, cu care nu au românii nici un amestec! Noi doar am descătuşat-o! I-am oferit pretext să se dezbrăcineze cu nonşalanţă! ...

Şi îi suportăm consecinţele, căci <u>pe ele se întemeiază acuzaţiile de holocaust, care au atras asupra României şi a românilor atâtea consecinţe, atâtea sancţiuni, atâta oprobriu!</u>

Cam acesta este nivelul literaturii cu holocaustul din România: *osii unse cu sângele unor evrei tăiaţi felii-felii, evrei care se salvează de la moarte prin inaniţie mâncându-şi excrementele, evrei necrofagi în masă, evrei care îşi procură sarea pentru bucate din lacrimile copiilor, câini dresaţi să înece evrei...* Şi tot aşa, pe zeci de mii de pagini!

O literatură debilă în toate, care compromite definitiv chiar şi minciuna, denaturând-o! Căci până acum avea şi minciuna hazul şi farmecul ei!... Şi l-a pierdut! A ajuns instrument al crimei celei mai odioase din istoria umanităţii!...

CELEBRITĂŢI BASARABENE AZI UITATE (I)

Suntem români când suntem departe de România: iubim când obiectul dragostei e departe. În ţară însă nu mai suntem români, nu mai ştim să ne definim patria, s-o iubim, suntem dezorientaţi, lacomi, furioşi şi fuduli, trăim într-o ţară în care valorile sunt inversate.

Vorbim de Basarabia, dar, din păcate, marea majoritate a celor care se referă la ea nu ştiu aproape nimic despre fraţii noştri dintre Prut şi Nistru, doar că ne-a fost răpită de Rusia, iar capitala ei este Chişinăul... şi cam atât! Ce oameni de valoare a dat acest ţinut, bunăoară cum se numeşte sculptorul care a creat statuia lui Ştefan cel Mare, cum se cheamă marea cântăreaţă de Operă de renume mondial din perioada interbelică, ctitorii Unirii sau scriitorii de autentică valoare, istorici şi oameni de ştiinţă, nu ştim.

Voi căuta să amintesc, foarte succint, câteva nume peste care, pe nedrept, s-a aşternut negura uitării.

Încep cu **ZAMFIR ARBORE**, descendent dintr-o **familie de boieri din Moldova.**

S-a născut în 1948, la Cernăuţi, şi a murit în 1932, la Bucureşti.

După studiile universitare absolvite în Elveţia, Zurich, unde îşi desăvârşeşte specializarea în **Medicină**, în 1880 se stabileşte în România, unde, aşa cum afirmă în scrierile sale, "a fost o onoare spirituală în solul patriei".

A cunoscut elita românească prin reprezentanţii săi de marcă: Mihai Eminescu, I. L. Caragiale ş.a., fiind redactor la ziarul "Românul" a lui C. A. Rosetti.

A fost permanent militant contra ţarismului, **luptător pentru unirea Basarabiei cu România.**

În casa lui veneau des B. P. Haşdeu şi mulţi basarabeni legaţi printr-un profund sentiment pentru eliberarea de sub jugul ţarist.

Inteligent, cavaler, bine crescut, bărbat fin cu o cultura vastă, ar fi putut ocupa situaţii înalte oriunde; a preferat însă să ducă o viaţă modestă, corectă, sobră, numai în slujba idealului său.

Scoate **publicaţia *"Basarabia"*** între anii 1906-1907, impactul ei asupra conştiinţei naţionale a basarabenilor fiind extrem de mare, dar şi-a văzut visul realizat abia la 27 martie 1918, când Basarabia liberă s-a unit cu România, fiind pomenit ca **stâlp al Sfatului Ţării**. A fost **ales senator de Basarabia**.

Opera sa este foarte vastă, voi reliefa cele două cărţi fundamentale semnate de Zamfir Arbore: "*Basarabia în sec. XIX*" (Bucureşti, 1898) şi "*Dicţionarul geografic al Basarabiei*" (Bucureşti, 1904). Deşi a trecut un secol de la scrierea lor, remarcăm cu deosebită satisfacţie faptul că lucrările nu şi-au pierdut importanţa, ci, din contră, pe măsura trecerii timpului, devin un fel de jaloane la care raportăm schimbările produse, schimbări uneori radicale, cu ochire strategică antiromânească pentru a dezrădăcina din conştiinţa oamenilor reperele istorice şi genealogice clare.

Alte câteva titluri din vasta lui operă: "*Către ţăranii moldoveni din Basarabia*" (1906), "*Autonomie sau anexarea Transilvaniei şi Bucovinei*" (1914), "*Rusia ţaristă, asupritoarea popoarelor*" (1914), "*Liberarea Basarabiei*" (1915), "*Ucraina şi România*" (1916), "*În puşcăria Petropovlosk*" (1924).

Un alt scriitor complet uitat este **DUMITRU C. MORUZZI**, născut la Iaşi în 1850, şi înmormântat tot în acest oraş, în 1914, în cimitirul "Eternitatea".

Copilăria şi-a petrecut-o în Basarabia, începând de la patru ani, vara la Dănuţeni, Cosăuţi sau Ciripcău, iar iernile la Chişinău. Cu o bonă franceză a învăţat limba franceză, iar cu un ofiţer polonez, poloneza.

Fiind student la Paris, în inima Franţei, şi-a cimentat ostilitatea faţă de imperialismul rusesc, întrucât descifrase adevăratele planuri ale ţarismului care, dincolo de intenţia declarată de a lupta pentru eliberarea popoarelor balcanice de sub jugul otoman, de fapt dorea anexarea acestor teritorii.

Participă ca translator la **Războiul de Independenţă din 1877-1878, fiind decorat de către regele Carol I cu "Steaua României" în grad de ofiţer.**

Adoptă apoi cetăţenia română.

Este numit administrator al Plasei Constanţa şi apoi subprefect la Sulina, după intrarea Dobrogei în componenţa Principatelor Unite.

A fost sprijinit în tipărirea operelor literare, pentru dragostea lui de român din Basarabia, de către N. Iorga.

A debutat târziu, la 53 de ani, în revista "Cronica" din Bucureşti, unde tipăreşte lucrarea "*Basarabia şi viitorul ei*" (1903).

Scrie apoi volumul "*Ruşii şi românii*", având prefaţa semnată de N. Iorga.

O altă carte apreciată de către G. Călinescu în lucrarea sa "Istoria literaturii române de la origini până în prezent" (1941) este "*Pribegi în ţara răpită*", apărută la Iaşi în 1914, pe care Călinescu o caracterizează ca fiind „un roman social basarabean, toată valoarea romanului stând în documentaţia asupra vieţii boierilor şi ţăranilor din Basarabia".

Alte cărţi "*Pescarii din Sulina*" (1914), "*Convertirea*" - comedie în trei acte (1912), "*Sărutarea lui Iuda*" - piesă de teatru în patru acte (1914), "*Păţania lui Samurachi*" - farsă în trei acte.

O figură specială ignorată decenii la rând datorită aderării la Mişcarea Legionară a fost ALEXANDRA RUSSO.

Despre ea Iurie Colesnic, figură marcantă a intelectualităţii din Basarabia (azi Republica Moldova), a spus: "*O femeie care merită un monument în inima Chişinăului*".

A fost arestată în mai multe rânduri de către autorităţile române şi o singură dată de către cele sovietice, în 1940, atât doar că ultimul arest s-a dovedit a fi şi deschiderea porţii spre infern.

Alexandra Russo se înrudea cu renumitul scriitor Alecu Russo, iar în perioada interbelică a fost una dintre puţinele femei care au făcut politică, nu s-a împăcat cu nici un regim şi n-a fost agreată de nici unul: ea visa o Românie legionară

Când au venit sovieticii, la 12 iulie 1940, a fost arestată, ea nedorind să plece din teritoriul pe care-l considera sfânt, pământ pe care a promis să-l apere şi pentru care s-a sacrificat.

Anchetatorul NKVD-ist care i-a întocmit dosarul specifica: "*Născută în Chişinău la 1892, fostă **moşiereasă**, din 1933 a fost conducătoarea organizaţiei fasciste contrarevoluţionare Garda de Fier şi a dus o luptă activă împotriva mişcării revoluţionare* (comuniste – n. n.) *din Basarabia*"

La 11 mai 1943 s-a stins din viaţă în lagărul din oraşul Karaganda.

LEON DONICI a fost un **talent multilateral, regizor la Opera din Chişinău, profesor de estetică şi de istoria Operei, actor şi solist la Operă**, dar este cunoscut îndeosebi ca **scriitor.** A scris două cărţi care s-au bucurat de succes în deceniul trei al secolului trecut: "*Revoluţia rusă*", fiind martor ocular la evenimentele din 1917 din Sant-Petersburg şi "*Noul seminar*".

S-a născut la Chişinău în iunie 1887, şi a murit la Paris în 1926. A fost înmormântat la Chişinău, unde s-au organizat funeralii naţionale. Pe mormântul lui de la Cimitirul Central, pe modesta piatră ar trebui să adăugăm ca epitaf cuvintele sale, atât de importante pentru noi: "*Numai la Paris am simţit cât de mult iubesc Basarabia. Nu Chişinăul şi pe chişinăueni, ci Basarabia, acest pământ minunat. Poate pentru că într-însul s-au mai păstrat trăsăturile patriarhale care nu sunt în Apus şi care au dispărut pentru totdeauna din Rusia*".

Nichifor Crainic remarca în memoriile sale: "La Paris a devenit publicist scoţând o gazetă de luptă împotriva bolşevismului şi pentru drepturile româneşti în Basarabia". Iar N. Iorga la moartea lui Leon Donici îi dedică două cronici în ziar şi apoi le retipăreşte în cartea "Oameni care au fost" (volumul trei).

ŞTEFAN CIOBANU a fost unul dintre cei mai valoroşi **istorici** ai ţării.

S-a născut în 1883 în satul Talmaz din judeţul Tighina, iar în 1907 îşi termină studiile lingvistice la Universitatea din Kiev.

În perioada în perioada kieviană a participat activ la viaţa basarabeană, scriind articole în ziarul "*Deşteptarea*" la care întâlnim şi unii colaboratori din Regatul României.

Debutul literar îl face în 1911, scriind studiul "*Legende româneşti despre Maica Domnului*" şi apoi o monografie de proporţii "*Mitropolitul Sucevei Dosoftei şi activitatea lui literară*", în 1915.

A aderat la Mişcarea pentru Eliberarea Naţională a Basarabiei. Într-o întrunire, el cere dobândirea drepturilor noastre pe tărâmul secular, cerând naţionalizarea întregului învăţământ pentru moldoveni.

În momentul când la Paris, în 1920, se discuta problema apartenenţei Basarabiei (deci nu apăruse necesitatea unor argumentări ştiinţifice), el scrie studiul "*La continuite roumanie dans la Bassarabie*". De aici încolo, toate lucrările sunt dedicate temelor basarabene: "*Biserici vechi din Basarabia*" (1924), "*Chişinăul*" (1925), "*Basarabia*" (monografie 1926), "*Cetatea Tighinei*" (1928), "*Mănăstirea Ţigăneşti*" (1931), "*Din istoria mişcării naţionale din România*" (1933), "*Dimitrie Cantemir în Rusia*" (1934), "*Începuturile scrisului în limba românească*" (1941), "*Istoria literaturii române vechi*" (vol I., 1947).

Autoritatea ştiinţifică a lui Ştefan Ciobanu a fost neclintită. Şapte ani a fost vicepreşedinte al **Academiei Române, membru activ timp de 30 ani.** Lucrarea sa "*Unirea Basarabiei*" (Chişinău, 1929) este cea mai valoroasă.

A fost o perioadă ministru al Cultelor şi Artelor, **cavaler al ordinelor "Meritul cultural" cls I, "Marea Cruce a Coroanei României" şi "Ferdinand I" (în grad de ofiţer).**

Ultimatumul sovietic a fost ca un fulger venit din senin. **Ceea ce l-a durut mai mult a fost faptul că Declaraţia sa în Consiliul de Coroană din 27 iunie 1940 nu a avut succes, preferându-se pasivitatea în locul unei lupte pentru apărarea integrităţii Ţării**. Protestul său vehement din Cameră şi Senat, din 2 iulie 1940, a rămas fără răspuns. Tragedia Basarabiei reîncepea pentru el dintr-o pagină nouă.

LIUBA DIMITRIU a fost o **poetă** care promitea mult, răpusă de boală la 22 martie 1930, la o vârstă când abia se deprind marile secrete ale poeziei.

S-a născut în 1901, într-un sat din sudul Basarabiei, la Comrat, unde şi-a absolvit liceul, şi a lucrat ca funcţionară la Arhiepiscopie, la Primăria Chişinăului, la Prefectura Poliţiei (1923-1930).

(continuare în pag. 11)

Emilian Ghika

Diverse

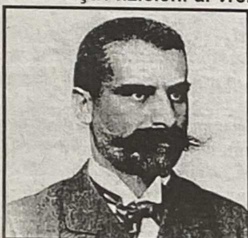
INVENTATORI VERSUS ESCROCI

NOTĂ: Fotografiile aparțin ADEVĂRAȚILOR inventatori:
1. OLINTO DI PRETTO, FRITZ HASENOHRL, HENRI POINCARE - **teoria relativității,**
2. ERNEST DUCHESNE - **penicilina,**
3. ANTONIO MEUCCI - **telefonul,**
4. HEINRICH GOEBEL, JOSEPH SWAN WILSON – **becul;** NICOLAE TESLA – **reproiectarea generatoarelor ineficiente ale lui Edison** (totodată, inventatorul **curentului alternativ,** al lămpii fluorescente, al radioului, al tehnologiei wireless, al propulsiei spațiale, al radarului etc.)
5. HANS LIPPERSHEY - **telescopul.**

1. OLINTO DI PRETTO, FRITZ HASENOHRL, HENRI POINCARE versus... ALBERT EINSTEIN!

În toate cărțile de știință se scrie că el, "omul secolului" (după revista "Time"), a inventat **teoria relativității.**

Încă de la începutul sec. XX, **Philipp Lenard, laureat al premiului Nobel, a încercat să despartă numele lui Einstein de teoria relativității** care nu poate fi văzută ca un produs de "știință evreiască", pentru că **de faimoasa formulă sunt legate numele unor iluștri fizicieni ai vremii: italianul OLINTO DI PRETTO** (care în **1903** publica în revista științifică "Atte" **celebra formulă** $e=mc^2$**;** Einstein a "inventat-o" abia doi ani mai târziu, în 1905), **austriacul Fritz Hasenohrl, olandezul Hendrik Lorentz, francezul Henri Poincare, englezul James Maxwell.** Bineînțeles că nici unul dintre aceștia nu este pomenit de Einstein. De ce această lipsă de atenție la "legăturile directe"? Nu a citit nici o singură lucrare a nici unuia dintre aceștia și și-a dezvoltat teoria "pe teren viran"? Este incredibil faptul că Einstein ar fi putut elabora o teorie de asemenea amploare în doar câteva săptămâni, în condițiile în care anterior nu publicase nimic în acest sens.

Robert Crease, profesor și specialist în domeniul filosofiei și istoriei științei de la Universitatea Stony Brook din New York, afirmă că adesea cei care se ocupă cu istoria științei consideră că "***Einstein nu a existat***", **meritul fiind al comunității științifice internaționale a vremii.**

În 1953 Edmund Whittaker a publicat cartea "***TEORIA RELATIVITĂȚII LUI LORENTZ ȘI POINCARE***", în care **demonstrează** cu documente cum s-a dezvoltat teoria și prezintă istoria ei și sursele primare **plagiate de Einstein** în lucrările sale.

Reacția acestuia la acuzele aduse a fost aceeași cu aportul său real în domeniul fizicii: **inexistentă.**

De altfel, conform studiului întreprins de doi cercetători științifici americani, fizicienii Stephen Boughn de la Haverford College din Pensylvania și Tony Rothman de la Universitatea Princeton, un **precursor** al formulei celebre din teoria relativității este **FRITZ HASENOHRL,** profesor de fizică la Universitatea din Viena (PhysicWorld). Acesta a obținut relația teoriei relativității ($E=mc^2$), sub forma $E=3/8mc^2$**, în 1904.**

Iar în 1999 analizele științifice și istorice despre nașterea teoriei relativității au condus la concluzia clară că adevăratul creator al teoriei a fost HENRI POINCARE și că lucrarea lui Einstein a fost un plagiat.

La sfârșitul sec. al XIX-lea Poincare era "expertul-șef în toate cele relative", dedicând subiectului mai mult de **30 de cărți și 500 de monografii.**

Mai mult decât atât: în ian. 1905, **Societatea de Matematică din Göttingen a organizat un seminar tocmai despre teoria relativității enunțată de POINCARE.**

În ultimii ani au fost descoperite două noi elemente semnificative:

a) absența recenziilor a două texte majore a teoriei lui Poincare în Analele de Fizică germane, în ciuda meticulozității nemțești, a altor trei texte despre studiile sale din 1905, fiind recenzate doar diverse texte științifice de mai mică importanță;

b) ignorarea aparent deliberată a trei studii majore despre relativitate prezentate de fizicianul francez la seminarul "Teoria electronului", iunie/iulie 1905 la Universitatea din Gottingen. Primul text reprezintă faimoasa notă relativistă către Academia din Paris despre dinamica electronilor, al doilea era memorandumul trimis lui Hendrik Lorentz în mai 1904, iar al treilea descria principiile relativității susținute de Poincare la Conferința Mondială de Științe din Saint-Louis, din sept. 1904.

Cum se explică?

În 1905 **Universitatea din Gottingen,** considerată la acea dată **polul mondial al cercetării științifice,** se afla sub **conducerea lui David Hilbert,** un matematician de prim rang.

Invidios pe descoperirile lui HENRI POINCARE și cunoscute fiind relațiile tensionate între Franța și Germania la începutul sec. XX, a decis să organizeze **o mașinațiune** cu scopul de a oferi Germaniei laurii muncii francezului.

În mijlocul pregătirilor pentru seminarul din vara lui 1905, a apărut nota lui Poincare care postula clar și argumentat: nici un corp material nu poate depăși viteza luminii în vid.

David Hilbert s-a văzut astfel obligat să prezerve autoritatea instituției pe care o conducea, luând trei decizii extreme de importante:

- să ignore sistematic studiile lui HENRI POINCARE și cele adiacente lor.

- să solicite ajutorul lui Max Planck, directorul Analelor de Fizică, o publicație deosebit de influentă, ca notele lui Poincare să nu apară în rubricile acesteia.

- să caute un german care să-și asume riscurile unui eventual proces prin publicarea rezultatelor lui Poincare sub semnătura sa. ***Acesta a fost însă un evreu de cetățenie germană și s-a numit Albert Einstein, iar*** ***<u>motivațiile</u>*** ***pentru care el a fost cel ales au fost, se pare, următoarele:***

- A plagia ceva implica automat excluderea din mediul științific, ori **Einstein era un simplu funcționar, fără veleități;**

- Hermann Mincovski, evreu lituanian și șef al Departamentului de Matematici din cadrul Universității, îl cunoștea pe Einstein (pe care l-a avut elev între 1896-1900);

- Einstein scrisese între anii 1902-1904 diverse lucrări despre termodinamică;

- soția sa, Mileva Marici, era o fiziciană respectată.

Manipularea a funcționat, iar pentru Einstein a însemnat o incredibilă șansă de a-și promova și propriile idei, cunoscute la Gottingen și Berlin ca fiind la rândul lor plagiate și care nu-și găsiseră susținere până în acel moment.

În toamna lui 1905, imediat după publicarea așa-ziselor teorii ale lui Einstein, coreligionarul său Max Planck organizează un colocviu internațional în care îl numește pe acesta "noul Copernic".

Albert Einstein era departe de a fi un geniu. Considerat retardat mintal din cauza incapacității sale de a vorbi până la vârsta de 5 ani, încă din primii ani de școală a dovedit slabe calități. La vârsta de 15 ani a părăsit băncile școlii fără nici o diplomă. Einstein însuși recunoștea într-un ziar al școlii că e "lipsit de imaginație și abilități practice".

În 1895 pică un simplu examen de intrare la Politehnica din Zurich, singura instituție care nu cerea dovada absolvirii cursurilor liceale. Examenul era constituit din probleme de matematică, pe care Einstein nu le-a putut rezolva.

A urmat o școală economică mai modestă, la Aarau, sperând ca după absolvire să prindă un post academic.

Incapabil să finalizeze cursurile unei școli și descurajat de recomandările profesorilor de a nu-și continua studiile, se angajează, cu ajutorul unui coleg și prieten, Marcel Grossman, viitor co-autor al teoriilor sale, la Oficiul de Patente din Berna.

Era angajat ca expert tehnic gradul 3 în 1905, când a fost elaborată teoriei relativității. Activitatea sa în cadrul Oficiului nu era, cum s-ar putea crede, bazată pe fizici cuantice sau teorii ale fizicii, ci viza revizuirea zilnică a documentației tehnice a diferitelor patente.

A lucrat la Oficiu până în 1909, perioadă în care a încercat fără succes să prindă o poziție în cadrul unei universități.

Surprinzător, în condițiile unui program încărcat, fără acces la orice lucru asociat unei lucrări academice, Einstein a elaborat în timpul său liber patru eseuri despre mecanica cuantică pe care le-a publicat în 1905.

Neputând să ofere o justificare a acestei situații, Einstein lăsa să se înțeleagă că o parte din idei i-au venit în somn și că documentele care au condus la dezvoltarea tezelor sale s-au pierdut din cauza războiului, deși acea perioadă o petrecuse într-un stat neutru, Elvetia.

Abia în 1909 Einstein primește un post universitar insignifiant, profesor asociat de fizică teoretică la Universitatea din Zurich, **adevărata sa carieră constând în cea de jurnalist la o publicație evreiască,** timp de alți 10 ani.

Căsnicia cu Milena Marici a durat până în 1919, iar cei doi băieți rezultați au fost diagnosticați ca ambii suferind de schizofrenie, o boală ereditară.

2. ERNEST DUCHESNE versus... ALEXANDER FLEMING!

Sir Alexander Fleming, în conformitate cu opinia publică, a dat lumii **primul antibiotic** – penicilina.

Există o poveste melodramatică în acest sens, cum că tatăl lui Fleming ar fi salvat un băiat de la înec și în semn de recunoștință, tatăl copilului salvat i-ar fi plătit lui Alexander Fleming studiile. După terminarea institutului de medicină, Fleming ar fi descoperit penicilina și l-ar fi vindecat de pneumonie pe Winston Churchill care ar fi fost chiar acel băiețel scos din apă de Fleming senior. Povestea e frumoasă, dar e o minciună. Churchill nu a fost tratat cu penicilină, și apoi nu Fleming a inventat-o.

În 1897 ERNEST DUCHESNE a aplicat mucegaiul pentru tratamentul febrei tifoide pe cobai.

Triburile din Africa de Nord utilizau proprietățile curative ale mucegaiului penicilinic cu 1000 de ani înainte de Fleming.

Dar când el a raportat acest lucru mai marilor comunității medicale, nimeni nu l-a luat în serios, din cauza vârstei sale tinere și pasiunii ciudate (pentru acele timpuri) pentru cobai. Prin urmare, tânărul medic nu a primit nici brevetul, fiind apoi înrolat în armată și abandonând căutarea penicilinei. Duchesne a murit în 1912 de o boală care ar fi putut fi vindecată cu antibiotice.

Fleming nici măcar nu a bănuit potențialul ei curativ: **proprietățile antimicrobiene ale acesteia au fost studiate de alți specialiști.**

3. ANTONIO MEUCCI versus... AL. GRAHAM BELL!

Dl. Bell a fost un om foarte bun la suflet și mulți ani din viață i-a dedicat lucrului cu oamenii surzi: mama și soția erau surde. Prin urmare, pare ciudat faptul că Alexander Graham Bell și-a găsit timp pentru a inventa telefonul. Prea ciudat, deoarece a făcut-o... nu el, ci un italian pe nume **ANTONIO MEUCCI.**

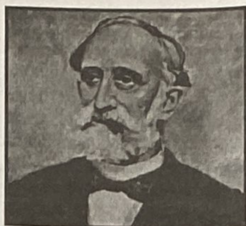

În 1860 MEUCCI a prezentat pentru prima dată un model de lucru al telefonului, numit "*teletrofono*". Unsprezece ani mai târziu, în America signor Antonio și-a patentat invenția, iar **în 1874 nu a mai avut suficienți bani pentru prelungirea brevetului.** În schimb, a avut destulă inteligență pentru a inventa... filtrul de cafea!

Doi ani mai târziu, Bell a patentat propria versiune a telefonului. ***Meucci a încercat să argumenteze, să dea în judecată, a trimis la Oficiul de Brevete desenele sale vechi, dar acestea au fost rătăcite de poștă.*** Bârfele epocii au susținut că la dispariția misterioasă a documentelor a contribuit însuși Al. Graham Bell.

4. HEINRICH GOEBEL, SWAN WILSON, NICOLAE TESLA versus... THOMAS EDISON!

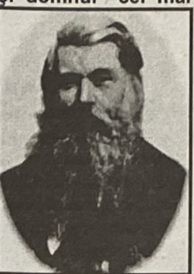
Edison este "magicianul" pe al cărui nume sunt înregistrate 1093 de brevete, adică "cel mai prolific inventator". Una dintre "cele mai cele" "invenții" ale lui Thomas Alva Edison este considerat **becul.**

De fapt, acest minunat dispozitiv inventat a fost inventat de oricine altcineva. O mulțime de oameni în sec. al XIX-lea s-au perindat cu ideea de lampă incandescentă, dar primul care într-adevăr a inventat-o, a fost un anume **HEINRICH GOEBEL**, și s-a întâmplat acest miracol în 1854.

Goebel a încercat să vândă ideea și desenele lui Edison, dar acesta a spus că sunt total neinteresante.

Curând Goebel a murit și domnul "cel mai prolific inventator" a cumpărat hârtiile prețioase pentru câțiva bănuți de la văduva lui Heinrich.

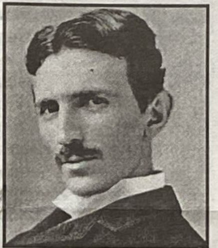
Mai mult decât atât: cu un an înainte de "invenția" lui Edison, un alt bec a fost inventat de un englez, Sir JOSEPH SWAN WILSON.

Edison a fost nevoit să și-l facă partener.

Pentru trecerea sub tăcere a drepturilor sale, Swan a primit o sumă bună în dolari și a trăit liniștit și confortabil, fără să mai viseze la laurii "iluminatorului omenirii".

Pe lista celor trași pe sfoară de Edison se poate adăuga și românul Nicolae Tesla, a cărui istorie și întâlnire cu Edison o știți, probabil. Pentru cei care nu știu, iat-o, pe scurt:

După o perioadă de lucru la Paris, la sucursala europeană a societății lui Edison, Tesla s-a prezentat la acesta, în America, având o scrisoare elogioasă de recomandare. Edison l-a angajat.

NICOLAE TESLA și-a dat seama că motoarele de curent continuu produse de Edison nu sunt fiabile și pot fi îmbunătățite. I-a spus lui Edison, iar acesta i-a propus să le îmbunătățească, oferindu-i suma de 6 mil. $.

După o muncă uriașă, fără odihnă, Tesla a refăcut toată gama de motoare electrice din fabricația lui Edison, aducându-le la forma generală pe care o respectă și azi. Apoi s-a prezentat la Edison ca să-și primească banii promiși. Acesta i-a râs în nas, ba chiar l-a ironizat.

Tesla a plecat imediat din compania lui Edison, s-a angajat la *Westinghouse*, unde a inventat curentul alternativ, apoi pe cel trifazat, motoarele trifazate, transformatoarele, toată aparatura de conectare și protecție necesară, astfel că Westinghouse a câștigat licitația de iluminare a New-Yorkului datorită lui Tesla, construind centrala hidro de la Niagara, turbinele și marile generatoare, transformatoarele de putere, liniile de transport, instalațiile de utilizare, până la becurile de iluminat, inclusiv.

Tesla a renunțat la banii cuveniți în favoarea companiilor Westinghouse, care fără acești bani nu ar fi putut realiza cele de mai sus. Aceasta a fost răzbunarea lui Tesla împotriva lui Edison. Faceți o comparație între Tesla și Edison: un geniu, având și o înaltă moralitate, care s-a luptat pentru binele omenirii, și un escroc (e adevărat, inteligent), care s-a străduit toată viața să profite de pe urma aceleiași lumi pentru care se sacrifica românul Tesla din regiunea sloveno-croată a fostului imperiu habsburgic.

5. HANS LIPPERSHEY versus... GALILEO GALILEI!

Gal-Gal, cum este numit în comunitățile științifice, a fost un astronom italian, fizician și matematician. Întrebați orice student de la o universitate decentă, cu ce-i este datoare lumea d-lui Galilei, și răspunsul va fi cu siguranță "***telescopul***". **Dar Galileo nu a inventat telescopul!**

La începutul sec. XVII nimeni nu privea cu atâta insistență stelele, cum o făcea olandezul pe nume **HANS LIPPERSHEY.**

În 1608, operând cu două lentile și un tub gol, Lippershey **a inventat primul telescop din lume și a încercat să-l breveteze, dar inventatorul a fost refuzat din cauze necunoscute.**

Un an mai târziu, despre lucrarea maestrului olandez a aflat Galileo și, folosind schițele acestuia, a proiectat propriul telescop care oferea o mărire ușor mai mare decât aparatul lui Lippershey.

Ca urmare, în onoarea "inventivului" Galilei sunt numiți patru sateliți ai lui Jupiter, iar cu numele lui Lippershey e numit doar un crater amărât de pe Lună.

Surse: *www.mediaddict.ro, www.cartim.ro, confluente.ro, www.ziare.com.*

Pagină realizată de Cuibul "Gh. Clime"

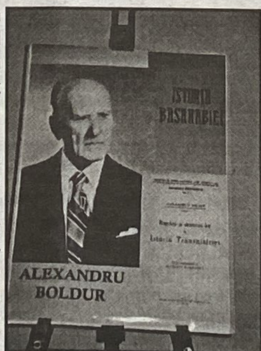
***

CELEBRITĂȚI BASARABENE AZI UITATE (continuare din pag. 9)

A scos un singur volum de poezii în 1930, intitulat "*Crinii Basarabiei*". Criticul Ovidiu Densușianu a apreciat valoarea versurilor, la fel ca și Nicolaie Iorga, care publica un necrolog tipărit în volumul "Oameni care au fost". "Ce sentimente și versuri s-au zbuciumat în câțiva ani de suferință și trudă, de așteptare a unei morți sigure, în sufletul Liubei Dumitriu, moartă atât de prematur! S-a dus din viață vorbind de crinii albi, cu dulci versuri românești pe buze". Astăzi placheta de versuri "Crinii Basarabiei" este o raritate bibliografică, deși versurile păstrează prospețimea de odinioară.

Un alt **istoric** renumit a fost **ALEXANDRU BOLDUR.**

Preotul Vasile Țepordei, o mare personalitate, îl caracteriza: "Atât în viața de toate zilele, cât și în situația sa de om de știință, prof. Boldur atrage simpatie și admirație. L-am respectat, l-am admirat și l-am iubit, pentru că și el a vorbit fără rezerve despre Neamul din care ne tragem".

S-a născut la Chișinău în anul 1886, iar în 1916 a devenit magistrat specialist în Dreptul Public.

În 1927 tipărește la Paris o lucrare extrem de valoroasă: "*La Bassarabie et les relations russo-romaines*", fiind cea mai documentată lucrare despre românitatea Moldovei de Est.

În cei 80 de ani de activitate științifică (a murit la București în 1982, în vârstă de 96 de ani), istoricul Al. Boldur a scris peste **100 de monografii, studii și tratate istorice.** Aria cercetărilor istoricului basarabean este foarte largă.

"*Istoria Basarabiei*" în două volume și prețioasa lucrare "*Muzica în Basarabia*" editată în 1940 marchează coordonatele între care se înscriu toate lucrările sale de istorie, de genul :"*Istoria relațiilor ruso-române politice*" (1928), "*Imperialismul rusesc în Balcani*", "*Societatea Națiunilor și știința Dreptului Internațional*" (1927), "*Dreptul Social al Basarabiei*" (1932), făcând notă aparte cartea "*Analiza psihologică a evenimentelor - (1918-1928*" (Chișinău 1928).

Între anii 1943 - 1946 a fost directorul Institutului de Istorie Al. Xenopol din Iași, de unde s-a pensionat. Pentru fosta elită științifică începeau vremuri grele. A preferat să se retragă din munca obștească, să lucreze în tihna odăilor sale. În ultimii 36 de ani de viață nu a trăit chiar ușor. Câteva momente semnificative: două lucrări de excepție "*Ștefan cel Mare, domn al Moldovei*" a fost tipărită la Madrid în 1970, iar "*Plevna*" a văzut lumina tiparului în 1979 la Istanbul.

(continuare în numărul viitor)

SFINȚI AI ZILELOR NOASTRE (IV)

SFÂNTUL IERARH NECTARIE TAUMATURGUL

1846 – 1920

- sărbătorit pe data de 9 noiembrie -

Recent canonizat de către Biserica Ortodoxă a Greciei, **în 1961**, Sf. Nectarie (născut în Tracia) a fost **episcop de Pentapole şi ctitor al Mănăstirii** *"Sfânta Treime"* **din insula Eghina.** Este cel mai venerat sfânt din Grecia, renumit pentru **vindecările miraculoase** (de aceea i se spune "***taumaturgul***"). Părticele din moaştele Sfântului se află la ***Mănăstirea "Radu Vodă"* din Bucureşti**, care îl are ca ocrotitor.

Sf. Nectarie s-a născut la 1 oct. 1846, într-o familie săracă de pe malul mării Marmara, în orăşelul Silivria din **Tracia**, de pe actualul teritoriu al Turciei.

Părinţii i-au pus numele Anastasie şi l-au crescut, împreună cu cei 6 fraţi ai săi, în credinţa ortodoxă.

La vârsta de 14 ani se îndreaptă către Constantinopol, unde **munceşte din greu pentru hrană.** Singura lui mângâiere, după orele istovitoare de muncă, era Biserica.

Remarcat de către conducătorii *Şcolii Metocului Sf. Mormânt*, este angajat ca **pedagog şi învăţător** la această şcoală. Tot ca învăţător, începând de la vârsta de 20 de ani, îl aflăm şi în **insula Chios**, iar la 27 de ani îşi urmează glasul conştiinţei şi, din dragoste pentru Hristos, devine monah la Mănăstirea *Nea Moni*, de pe această insulă. Un an mai târziu este hirotonit ierodiacon.

Ajutat de un om bogat care era cucerit de viaţă sfântă dusă de către Părintele Nectarie, el îşi împlineşte visul de a învăţa şi termină liceul cu calificative excepţionale, în 1881. Urmează apoi ***Facultatea de Teologie* din Atena** (1882-1886) a cărei diplomă o obţine în 1886. Tot în acest an Sf. Nectarie pleacă în **Alexandria** (Egipt), unde este hirotonit preot la Biserica *Sf. Nicolae* din Cairo, apoi este ridicat la treapta de **arhimandrit.**

Câţiva ani mai târziu, în 1889, este hirotonit **episcop onorific de Pentapole** (o veche eparhie din Libia superioară) de către Patriarhul de Alexandria, Sofronie, care îl numeşte şi **predicator principal al Patriarhiei,** secretar patriarhal şi reprezentant al său la Cairo. Tot atunci, Sf. Nectarie scrie, redactează şi răspândeşte mai multe **scrieri teologice de morală împotriva influenţelor occidentale care asaltau ţările ortodoxe,** şi de istorie a Bisericii, intrând astfel în tradiţia Sf. Părinţi din patria sa.

În anul 1890, din pricina unor neînţelegeri datorate **calomniilor** unor clerici invidioşi, este trimis **în Grecia.**

Înjosit, singur, nebăgat în seamă, dispreţuit, în mari lipsuri materiale, rămâne câţiva ani predicator (1891-1894) şi ajunge în cele din urmă **director al *Seminarului Teologic Ortodox Rizarios.*** În afară de formarea viitorilor preoţi, se ocupă şi de creşterea duhovnicească şi închegarea unei strânse comuniuni între cei care îi erau ucenici. Rămâne 14 ani în acest post ecleziastic.

Dorind să se retragă la bătrâneţe la mai multă linişte, construieşte între anii 1904-1907, cu ajutorul multor credincioşi şi ucenici, o mănăstire de călugăriţe în insula Eghina, rânduind aici o viaţă de obşte după tradiţia Sfinţilor Părinţi. (Azi mănăstirea a devenit cel mai iubit loc de pelerinaj din Grecia.)

În 1908, la vârsta de 62 de ani, considerând că şi-a îndeplinit datoria, Părintele Nectarie îşi dă demisia din postul de director al Şcolii Teologice şi se retrage în mănăstirea construită de el în Eghina, unde rămâne până la sfârşitul vieţii. Aici l-a avut ucenic şi pe Sfântul Cuvios Sava cel Nou (1862–1948), mare ascet al sec. XX, care a pustnicit o vreme în pustiul Hozeva din Palestina.

Mai ales după primul război mondial, numeroşi săraci şi bolnavi veneau la el, iar Părintele Nectarie

împărţea totul cu cei lipsiţi, nepăstrând nimic pentru sine sau pentru obşte. Cei bolnavi se vindecau cu rugăciunile fericitului Nectarie, mulţi mărturisind că îi tămăduise de boli cu neputinţă de vindecat.

Părintele Nectarie s-a mutat la Domnul pe data de 8 nov. 1920, în urma unui cancer de prostată şi a fost înmormântat în mănăstirea sa de către ieromonahul iconar Sava (cel care mai târziu avea să picteze prima icoană a sfântului), dar lucrarea taumaturgică a Părintelui a continuat fără încetare, dincolo de mormânt.

În 1953, încercându-se să fie mutat într-un mormânt mai frumos, trupul său a fost descoperit neputrezit şi izvorând mir.

Sfintele sale moaşte au fost aşezate în **biserica Mănăstirii din Eghina,** pentru cinstire şi binecuvântare, fiind puse spre închinarea pelerinilor, **iar în anul 1961 Sinodul Bisericii din Grecia, văzând numeroasele minuni care se făceau la moaştele sale, l-au recunoscut oficial ca sfânt,** cu pomenirea pe data de 9 noiembrie.

Despre minunile Sf. Nectarie în zilele noastre - mai ales vindecări de cancer şi alte boli grave - ce se săvârşesc la moaştele sale ori cu untdelemn de la candela sa, s-au scris nenumărate cărţi în Grecia, care în parte au fost traduse şi în româneşte.

MĂNĂSTIREA "*Sf. Treime*" din insula grecească EGHINA este cunoscută mai ales pentru păstrarea în biserica ei a moaştelor Sf. Ierarh NECTARIE Taumaturgul.

În insula Eghina se ajunge numai cu vaporul, care face curse zilnice, iar apoi, la mănăstirea Sfântului Nectarie, cu autobuzul care pleacă din Eghina şi ajunge în partea opusă a Muntelui Palaiochora. Mănăstirea se află la o distanţă de aprox. 6 km faţă de oraşul Eghina.

Biserica centrală a mănăstirii, numită şi *"Catedrala Sfântul Nectarie"*, este **una dintre cele mai mari şi spaţioase catedrale din Grecia.**

A fost ridicată pe ruinele unei mânăstiri bizantine mai vechi, iar Sf. Nectarie, protectorul insulei Eghina, a ajutat la ridicarea ei. **Cu toate că era mitropolit de Pentapole, el a lucrat şi la ridicarea mănăstirii, cărând pietre** şi aranjând grădinile. (De altfel, în timpul liber avea să lucreze mereu la grădina mănăstirii, îmbrăcat într-o haină simplă).

Lăcaşul a fost închinat Sfintei Treimi, iar după canonizarea Sf. Nectarie a primit şi un al doilea hram, cel al ocrotitorului şi binefăcătorului ei, Sf. Ierarh Nectarie Taumaturgul.

În 2001 părticele din moaştele Sf. Nectarie au *fost donate Mănăstirii* ***"RADU VODĂ" din Bucureşti*** *care are hramul "Sf. Treime" ca şi Mănăstirea din Eghina, şi de atunci aceasta, ca şi sora sa din Grecia, are ca* ***ocrotitor pe Sf. Nectarie.***

MÂNĂSTIREA "RADU VODĂ" DIN BUCUREŞTI, veche de aproape patru secole şi jumătate, este aşezată pe o colină din imediata apropiere a Dâmboviţei, chiar în centrul oraşului.

Ctitorie a voievodului Alexandru Mircea, ea a fost desăvârşită de voievodul Mihnea Turcitul. În zbuciumata sa istorie, mânăstirea, aşezată pe o **veche vatră de locuire dacică** (după cum o dovedesc săpăturile arheologice efectuate în incintă), a fost martoră a istoriei acestui Neam.

După biruinţa lui Mihai Viteazul de la 1595, ienicerii lui **Sinan Paşa aruncă în aer biserica mânăstirii.**

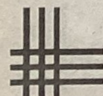
Reconstruită de domnitorul Ţării Româneşti, **Radu Mihnea,** între anii **1613-1614**, ea este închinată Mânăstirii Iviron din Sf. Munte Athos. Reaua administrare grecească lasă însă mânăstirea, după plecarea călugărilor greci, într-o stare deplorabilă. A fost restaurată din nou în 1625 de către Alexandru Voievod, fiul lui Radu-Vodă.

Dar multe alte rele aveau să se mai abată asupra ei: **dărâmarea incintei mânăstirii de către ministrul Cultelor din 1875 (nimeni altul decât *Titu Maiorescu!*)** şi înfiinţarea aici a primei „şcoli de partid"din Bucureşti, în 1948.

Mânăstirea a fost reactivată în 1998 de către PF Teoctist, iar slujbele se desfăşoară după rânduiala athonită, cu liturghie zilnică şi priveghere de noapte. Începe să-şi recapete frumuseţea de odinioară care l-a încântat pe vestitul secretar al Patriarhului Macarie de Antiohia, Paul de Alep, acesta socotind-o cea mai frumoasă mânăstire văzută în peregrinările sale.

Surse: www.sfantulnectarie.ro, www.crestinortodox.ro.

Pagină realizată de Corneliu Mihai

Presă legionară interbelică (I)

LEGIUNEA ÎN VIAŢA ROMÂNIEI

MIHAIL POLIHRONIADE

LEGIUNEA ÎN VIAŢA ROMÂNIEI: ordine, camaraderie, creativitate, muncă

Viaţa oricărei fiinţe, fie ea plantă, om sau organism politic e determinată de doi factori: unul intern, unic, esenţial — germenele, sufletul; altul exterior, accidental, foarte important, dar nu esenţial, ceea ce s-ar numi condiţiile obiective, ambianţa, conjunctura.

Un bob de grâu, de pildă, nu poate da roade multe dacă nu-i prieşte pământul, dacă nu-l udă ploaia, dacă nu-l încălzeşte soarele. Totuşi, cu toate aceste condiţii defavorabile, tot va încerca să lupte, tot va străpunge pământul dacă germenele i-a fost sănătos. Dimpotrivă, dacă a fost sterp, toată bogăţia pământului, toată umezeala ploii, toată căldura soarelui vor fi de prisos, bobul de grâu va rămâne mort în pământ.

Ei bine, oamenii ce au pornit la luptă acum zece ani în jurul Căpitanului au constituit germenele sănătos, sufletul curat şi tare al Mişcării noastre.

Aveau aceşti oameni toate virtuţile sufleteşti cerute marilor înnoitori. Aveau credinţă în Dumnezeu, erau stăpâniţi de ceea ce Moţa numea atât de frumos "duhul marilor rupturi", purtau cu ei un capital de durere, de jertfă, de suferinţă în slujba unui ideal.

Aşa se clădeşte o lume nouă, cu lacrimi, cu suferinţă, cu dureri în trup şi renunţări în suflet. La temelia fiecărei noi epoci de istorie stă o mare durere. Legenda meşterului Manole îşi are tâlcul ei verificat istoriceşte.

***Intelectuali** celebri **legionari:** Nae Ionescu, Eliade, Noica, Blaga*

Era firesc ca asemenea oameni, trecuţi printr-o atare şcoală, prin atâtea încercări, să creadă că nimic temeinic nu se poate înfăptui, decât clădind pe suflete sănătoase, pe un om nou. Aci stă prima noutate adusă de Legiune în viaţa românească. Într-o lume în care se preţuia exclusiv puterea minţii, inteligenţa şi nu numai în sens creator, ci în sens de şmecherie, să pui **accentul pe curăţenie sufletească, pe dârzenie, pe renunţare de sine, pe eroism, pe jertfă, pe caracter.** Se încerca, deci, o inversare a atitudinii pe care o avusesem cu topi în faţa vieţii, **se trecea de la intelectual la moral tinzând spre spiritual.**

Din această împletire de credinţă în Dumnezeu, cu pasiunea jertfei, cu frenezia renunţării, cu dârzenia de luptător, cu cultul eroismului a ieşit fizionomia curioasă, unică a Legiunii noastre, aceea de ordin luptător. Ca în evul mediu, al apărării credinţei, crucea şi spada sunt emblemele Mişcării legionare.

Fireşte că o asemenea structură spirituală a impus în toate domeniile de activitate ale organizaţiei — politic, organizator, educativ, social — un caracter specific.

În domeniul politic, Legiunea aduce în viaţa publică românească o tendinţă de aspră moralitate a vieţii publice. Formula pedeapsa cu moartea pentru fraudatorii banului public, care astăzi circulă peste tot, de Mişcarea Legionară e lansată.

Şi această **tendinţă de moralizare, de demnitate, de transplantare a virtuţilor ostăşeşti în viaţa publică**, nu se rezumă în problemele materiale, ci se ridică până la cele mai grave probleme de viaţă naţională.

Aceeaşi atitudine, fără şovăiri şi fără reticenţe, pe planul politicii externe. Legiunea a fost prima organizaţie care de la început — 1932 — 1933 — s-a arătat total ostilă politicii titulesciene, socotind-o nu numai primejdioasă şi contrară intereselor ţării, ci şi imorală, prin faptul că ne împingea în braţele satanismului bolşevic. Astăzi cea mai mare parte din lumea românească — şi chiar din lumea politică — împărtăşeşte convingerile noastre în materie de politică externă.

Dar dacă Legiunea s-ar fi mărginit să predice necesitatea omului nou şi să proclame în politica internă nevoia unei moralizări a vieţii publice, iar în politica externă stringenţa unui realism naţional antibolşevic, cu alte cuvinte **dacă s-ar fi mărginit să afişeze idealuri — chiar idealuri noi şi nobile — încă n-ar fi însemnat mult în viaţa României. Ceea ce însă e esenţial, e că Mişcarea Legionară şi-a trăit idealurile şi le-a realizat în instituţii proprii, a creat omul nou în cuib, în tabăra de muncă, pe front.**

În cuib — unitatea tactică de bază a Mişcării — începe să devină simpatizantul legionar.

Cuibul — deosebit ca structură şi de unitatea electoral-geografică a partidelor democratice şi de celula comunistă mecanică - este o realitate cu totul originală nu numai în peisajul românesc ci şi în cel mondial, întemeiat pe prietenie, pe frăţia camaraderească a celor 3 – 13 oameni care-l compun, înmulţindu-se prin sciziparitate, având un ritual propriu, constituind în acelaşi timp o unitate administrativă — transmiteri de ordine, circulări etc. — şi una de acţiune; sfârşindu-şi şedinţele în cântece, cuibul înfăptuieşte cu încetul o adevărată minune: **topeşte asperităţile, contradicţiile,** deosebirile individuale în marele suflu al comunităţii legionare. Simpatizantul e pe cale să devină un om nou. Fără discursuri, cu vorbă puţină, silindu-i să **renunţe la tot ce era dezordonat, egoist, colţuros în personalitatea lor, supraveghindu-le ţinuta şi moralitatea,** punându-i la muncă, **făcându-i să trăiască la o anumită tensiune, în comunitate,** şeful de cuib îşi transformă oamenii în legionari.

Dar această şcoală a soldaţilor e în acelaşi timp o şcoală a şefilor. Şeful de cuib învaţă arta grea, delicată — în care se cere să îmbini autoritatea cu dibăcia —, a conducerii unor oameni ce sunt legaţi numai printr-o **disciplină liber consimţită** într-o **comunitate de ideal.**

Iată ce a adus cuibul în peisajul politic şi sufletesc al României.

Totuşi cuibul n-a fost socotit suficient.

Muncind din greu, **cot la cot, profesorul universitar cu ţăranul, studentul cu lucrătorul, preotul cu meseriaşul, scriitorul cu inginerul; muntean cu ardelean, maramureşean cu basarabean, bucovinean cu oltean,** legionarii învăţau alte două lucruri: că frăţia entuziastă a Legiunii topeşte în aceeaşi comunitate de dragoste atât clasele sociale cât şi regiunile istorice.

În sânul tineretului crescut în cuiburi a **dispărut şi ura de clasă, şi regionalismul.** Top suntem un singur suflu, **o singură familie**; toţi avem acelaşi ideal; toţi iubim şi ascultăm acelaşi Căpitan.

Pornind de unde a pornit, predicând ce a predicat, crescând în cuiburi, era firesc ca Mişcarea Legionară să ajungă la ultima problemă.

"A scrie frumos, a vorbi curgător, a lupta, a fi credincios" — spunea odată Căpitanul — **"e bine pentru un legionar, dar e absolut insuficient dacă în acelaşi timp nu şi-a fixat atitudinea, dacă nu ştie să o privească în faţă lucid şi s-o accepte fără teamă."**

Ei bine, Mişcarea noastră a ajuns şi la această fază ultimă. Amintiţi-vă cuvintele din testamentul lui Moţa.

. Fireşte, noi, cei care am rămas, n-avem nici sfinţenia lui Moţa, nici curajul lui Vasile Marin. Erou nu se naşte şi nu devine oricine!

Cred că mă pot opri aici.

De va fi să izbândim sau de vom cădea, putem fi de pe acum siguri că am îmbogăţit sufletul şi viaţa României, că i-am dat idealuri, că i-am lăsat instituţii, că i-am crescut oamenii pe care se va putea oricând întemeia.

Cu un asemenea trecut, putem să înfruntăm fără teamă prezentul şi să privim senin viitorul.

"Buna Vestire", anul I, nr. 100, 27 iunie 1937

NOTE:

1. Mihail Polihroniade, *martir al Mişcării, asasinat în masacrul elitei legionare din noaptea de 21/22 sept. 1939, a fost doctor în Drept, avocat, gazetar; comandant legionar, şeful garnizoanei legionare Bucureşti, parlamentar pe listele Partidului legionar "Totul Pentru Ţară".*

2. Ziarul "Buna Vestire" *NU a fost ziar legionar în perioada vieţii Căpitanului (a devenit în 1940).*

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Vasile Păduraru

Document

RĂZBOIUL DIN RĂSĂRIT ÎN LITERATURA VREMII (XI)

(continuare din numărul trecut)

PE URMELE BOLŞEVICILOR (I)

VALERIU MARDARE

Împrejurările şi pasiunea meseriei de reporter de război mi-au îngăduit să străbat, încolo şi încoace, mulţi kilometri pe frontul de Răsărit, întâi dincolo de Prut, şi-apoi dincolo de Nistru.

In aceste peregrinări am întâlnit mulţi locuitori ai fostului „rai bolşevic" şi am surprins destule aspecte ale „fericitei" lor vieţi! Dar multor lucruri din cele văzute, nici astăzi nu le-am găsit înţeles. Nedumerirea stăruie încă asupra lor, negăsindu-le un tâlc logic... Într-adevăr, cum să priveşti cu uşurinţă, într-o ţară atât de mare şi de bogată, cu zeci de milioane de locuitori, cum era Rusia de odinioară, nesfârşita mizerie care se vede astăzi? Şi cum să-ţi explici atâtea situaţii absurde?

In secolul nostru, cu atâtea posibilităţi de circulaţie şi de informaţie, „raiul bolşevic", mai bine de douăzeci de ani, a rămas totuşi un mister pentru restul omenirii. Ţară cu graniţele ermetic închise, greu îi era cuiva să afle amănunte asupra adevăratului fel de viaţă pe care îl duceau locuitorii sub cârmuirea instaurată şi menţinută cu revolverul în mână. Şi chiar dacă totuşi izbutea cineva să pătrundă unele lucruri şi taine, apoi nu mai ajungea să le împărtăşească şi altora, pentru că teroarea roşie — socotindu-l periculos— ştia să-l suprime la timp. Instalaţiile de teroare şi tortură descoperite la urnele legaţii sovietice din străinătate sunt o dovadă.

Într-un sat ide troglodiţi, în jos spre Bug, întâlnesc, la un regiment de cavalerie, pe căpitanul de rezervă Nicolae Dianu, fost doi ani ministrul nostru la Moscova.

Deoarece despre viaţa poporului sub cârmuirea bolşevică mai ştim acum câte ceva, de când umblăm prin Ucraina, tare aş fi curios să aflu ştiri şi despre traiul conducătorilor. Dar fostul nostru ministru recunoaşte că în doi ani nu i-a văzut niciodată la faţă — în carne şi oase, cum se spune — pe Stalin sau pe alţi membri ai partidului sau conducători de seamă. Poporul nu-i cunoaşte pe şefi decât din fotografii şi dintr-o propagandă deşănţată.

Misterioasa viaţă a celor mari se desfăşoară în cetăţuia Kremlinului şi într-un cartier de vile din preajma Moscovei, cartier straşnic păzit, până la distanţe de kilometri, de ochii indiscreţilor. Iar când automobilele blindate îi plimbă pe înalţii demnitari dintr-un loc într-altul, uliţele trebuie să fie pustii.

Fostul nostru ministru, voind să-şi apropie câteva constatări personale în privinţa „raiului bolşevic", a încercat să călătorească prin ţară. **Dar deplasarea de la o localitate la alta era o problemă grea nu** numai pentru un diplomat străin, dar **chiar pentru un cetăţean de baştină, care trebuia să-şi justifice foarte bine călătoria, să ceară autorizaţie, să se înscrie la bilete şi apoi sa aştepte la rând.**

Ah, e o poveste întreagă cu aşteptarea aceasta la rând pentru obţinerea oricărui lucru de nimic! Se pare că măsura face parte integrantă din sistemul bolşevic de guvernare. In orice caz, aşa cum se practică, e **un mijloc sigur de îndobitocire**, de nivelare, de crearea unei apatii în sufletul unei **populaţii nenorocite, care e silită să-şi facă o ocupaţie principală din a sta la rând de dimineaţă până seara pentru pâine, pentru ghete, pentru zahăr, pentru haine, pentru chibrituri şi chiar pentru ziare...**

Cine a fost nevoit să aştepte în viaţa lui — măcar în anticamerele foştilor guvernanţi politici care dispăreau apoi pe uşa de din dos! — a putut constata că această inutilă pierdere de vreme te oboseşte, te lasă fără vlagă, întunecă mintea şi adoarme sufletul... **Aşteptând zadarnic, începi să nu mai vrei, să nu te mai revolţi şi să nu te mai gândeşti la nimic.** Te cuprinde o moleşeală care duce repede la abrutizare.

Şi cred că **bolşevicii au cunoscut efectele dezastruoase ale aşteptărilor inutile şi prelungite** — şi tocmai pe acestea le-au urmărit cu supuşii lor. Din nefericire au şi izbutit.

Faci coadă dimineaţa, la chioşcul de ziare, sa cumperi „Pravda". După o oră îţi vine rândul la ghişeu.

— *Nu mai am „Pravda"!* — îţi răspunde chioşcarul.

— Dă-mi atunci „Isvestia" — ceri tu, pentru că ai aşteptat atât şi pentru că tot trebuie să citeşti un ziar.

— *Nu se poate! Pentru „Isvestia" sunt alţii înainte. Treci la coadă...*

Şi te aşezi din nou la coadă şi pentru „Isvestia".

Diabolic sistem, nu vi se pare? Şi sigur! Nu-i rezistă nimeni multă vreme...

Unde mai pui că **nu poţi nici să protestezi, nici să te revolţi:** ai dovedi numaidecât că eşti împotriva regimului. Cei care au făcut altfel, mai ales la început, au fost expediaţi pe câte un an, doi, trei, în Siberia şi-apoi desfiinţaţi ca neacomodabili şi duşmani ai poporului.

Iar restul populaţiei, cu încetul, s-a obişnuit — a trebuit să se obişnuiască... **Adică s-a idiotizat! *Numai aşa se explică, astăzi, lipsa de reacţiune a populaţiei, după atâţia ani de mizerie crâncenă,*** şi uimirea, plină de neîncredere, cu care ea primeşte veştile despre felul de trai al oamenilor din alte ţări.

Fostul nostru ministru la Moscova, urmând calea reglementară, a cerut autorizaţie de călătorie pentru o localitate balneară mai îndepărtată, invocând o boală care se cerea îngrijită. Autorizaţia i-a fost dată. Şi a fost înscris la un bilet de clasa întâia — dreptul unui diplomat de a călători cu căile ferate ruse.

Ghinion afurisit însă — pretindeau bolşevicii: locurile în vagoanele de clasa întâia erau totdeauna vândute pe câte trei-patru săptămâni înainte şi ministrul n-a mai ajuns să capete biletul solicitat niciodată.

Sistemul de refuz era clar, mai ales că pentru altă clasă solicitantul nu putea pretinde bilet.

Intr-o zi s-a aşezat totuşi la coadă, pe furiş, la o casă de bilete de clasa treia, şi-a scos bilet cu autorizaţia pe care o avea şi apoi s-a urcat în tren printre mujici.

Dar chiar la primul control a fost descoperit de agenţii G. P. U. care l-au condus la domiciliu... cu sfaturile de rigoare de a nu se mai întâmpla şi a doua oară! După cum se vede, „raiul bolşevic" era bine păzit împotriva ochilor care ar fi încercat să devie indiscreţi... Noroc că vitejia armatelor aliate ne îngăduie astăzi să cunoaştem mai de-aproape acest „rai", iar visul unei „fericiri", râvnite de mulţi utopişti, să devie o nenorocită realitate.

Intr-adevăr, misterul „raiului bolşevic" nu mai reprezintă decât o cruntă şi gravă realitate! Şi este de necrezut cum s-a putut forma, în secolul nostru, pe continentul cel mai civilizat al lumii, în preajma celor mai evoluate popoare, acest cuib de mizerie umană, acest focar de sălbăticie!

In Basarabia, regimul sovietic, proaspăt introdus, încă nu-şi făcuse efectul. Nivelarea populaţiei — nivelare în jos! — de-abia începuse. Mijloacele sunt bine cunoscute acum de toată lumea: **deportarea intelectualilor, suprimarea nesimpatizanţilor şi suspecţilor, sărăcirea celor înstăriţi.**

Intr-un sat, lângă Belgrad, am găsit nişte locuitori mai sfătoşi. Sfătoşenia lor era provocată de dezgroparea unui butoiaş cu rubiniu, îngropat cu un an înainte într-un fund de pivniţă, la plecarea românilor. Tot gustând oamenii din vinişor — învechit de nevoie! — se pomeniră cu gust de vorbă (sau, cum se zice prin părţile de nord ale ţării, căpătaseră stuchit la furcă).

Ajungând discuţia la impozitele puse de bolşevici, unul dintre săteni îşi scoase portmoneul să ne arate hârtia cu care şi-a achitat nu ştiu care dintre ele.

Portmoneul lui era însă doldora de ţidule colorate, fiecare din ele reprezentând alt soi de impuneri. Omul nostru era un fruntaş al satului şi fiscalitatea bolşevică avusese de furcă până să-l puie la punct.

Pentru o vacă, de pildă, cetăţeanul trebuia să achite statului o serie .întreagă de biruri, pe compartimente: bani, lapte, unt, brânză, smântână şi... un viţel.

Dacă vaca era stearpă, statul nu voia să ştie: cetăţeanul era obligat să cumpere un viţel din altă parte. Tot aşa **dacă vaca nu dădea lapte suficient: cumperi lapte din târg — adică tot de la stat, îl faci brânză, smântână şi unt şi... le dai tot statului**, ca. să te scapi de impozit.

Dacă aveai oi, urmau alte serii de obligaţii.

Pentru pământ, la fel.

Şi toate de-o varietate neînchipuită, că te minunai singur de atâta fantezie...

E drept că toate aceste impozite nu urmăreau decât nivelarea cetăţenilor în ceea ce priveşte bogăţia: cel cu un hectar dădea statului, să zicem, jumătate din producţie; cel cu cinci hectare, dădea şapte jumătăţi. Aşa, ca să nu aibă nici unul mai mult. Ba, dacă pământul ce-l posedai îţi dădea dreptul să te numeri printre fruntaşii satului, atunci mai erai impus, pe lângă bani şi dijmuirea grânelor, la pui, la ouă, la fructe, la lână, la miere de albine, la mai ştiu eu ce...

Şi dacă nu-ţi place sau nu poţi plăti, dai pământul statului şi intri în colhoz. Că, în doi-trei ani, oricât te-ai ţine, cu asemenea biruri, tot acolo ajungi..

La colhoz — adică acolo unde nimeni n-are nimic, toată lumea munceşte pentru stat şi statul dă de mâncare fiecăruia cu porţia, după hărnicie.

Iar dacă nu-ţi ţii gura sau nu le plac cumva ochii tăi, ajungi şi mai departe, în Siberia — şi chiar pe lumea cealaltă... cum s-a şi întâmplat cu mulţi basarabeni, săracii!

Şi cum omul nostru era cu voie bună, am profitat şi eu de ocazie şi l-am uşurat de una din multele ţidule colorate, cu numeroase rubrici şi cifre — ca s-o am amintire... După cât mai ţiu minte, era tocmai foaia de impunere asupra casei. Şi-n rubrici sunt trecute drept impozit de plătit, pe lângă bani şi alte marafeturi, anumite cantităţi de ceapă, varză, morcovi..

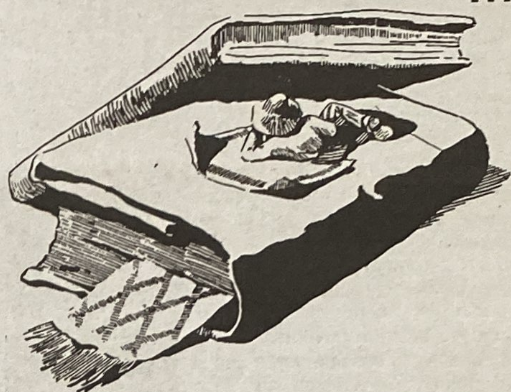
Cred că fără vinişorul dezgropat de bucuria reîntoarcerii noastre, cetăţeanului din comuna Curcel i-ar fi fost ruşine să mai mărturisească toate aceste bucurii bolşevice!

(continuare în numărul viitor)

Selecţiuni de Emilian Georgescu

Concurs
ISTORIE NECENZURATĂ
- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE:
"De ce credeţi că supravieţuieşte simismul?"

a fost dat de Bogdan Ionescu, 29 de ani, din Bucureşti,
care a câştigat cartea "*Învierea*" (vol. II) – Şerban Milcoveanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Simismul, adică pseudo-legionarismul, supravieţuieşte din cauza calităţii elementului uman de azi.

Aşa cum nici profesorii nu mai sunt cei de altădată, nici doctorii, nici... preoţii, rari fiind cei "adevăraţi", şi legionarii sunt puţini, predominând... simiştii.

Dar să explic care este diferenţa dintre legionari şi simişti. constă în faptul că aceştia din urmă, admiratori ai lui Sima, aplică de fapt preceptele idolului lor, pretinzând însă că sunt totuna cu principiile legionare.

În afară de citirea cărţilor lui Corneliu Zelea-Codreanu şi ale epigonului său, Horia Sima, am avut ocazia să cunosc oameni din ambele categorii.

Pentru a nu intra în prea multe amănunte, mă voi limita la a spune că **simiştii**

- nu au discernământ (o dovadă este faptul că-l consideră pe Sima "urmaşul" legitim al Căpitanului!),

- cultivă bârfa şi intriga (ajungând până la denigrarea marilor personalităţi legionare care au refuzat să accepte abaterile grave ale lui Sima de la linia legionară - nici Ilie Gârneaţă, nici preotul Dumitrescu-Borşa, nici Papanace, nici Iasinschi, nici Milcoveanu, nici familia Fondatorului Mişcării, nici foarte mulţi alţii n-au scăpat),

- pun accentul pe politic (au trecut direct la înfiinţarea unui partid, "Pentru Patrie", numit actualmente, pompos, "Totul Pentru Ţară", în loc să formeze întâi o mişcare spirituală, oamenii – ca element constitutiv de bază; acest partid însă, în atâţia ani de existenţă, nu numai că nu este cunoscut, dar n-a reuşit să obţină în toate alegerile de până acum un număr de voturi măcar egal cu numărul membrilor lui);

- mint,

- nu-şi recunosc greşelile.

Pentru omul zilelor noastre, deformat de toate curentele de opinie dizolvante, "modelul" simist este, din păcate, mult mai uşor de înţeles şi de aplicat. Nu trebuie nici un efort să devii altul, un erou, aşa cum cere Căpitanul.

Atras de legionarism doar pentru a avea sentimentul că face altceva decât restul oamenilor, că este deosebit, dar neputându-se încadra în spiritualitatea Mişcării, reproduce aspectele formale. **De exemplu, e atras de ideea "partidului":** are impresia că e mai "bazat", mai important, că are şanse să devină deputat sau măcar consilier pe la vreo primărie, să aibă ce "roade", să fie cunoscut etc. Pentru asta e dispus să facă tot posibilul să pară mai bun decât e fără a încerca măcar să se schimbe (model Sima – simişti), să facă diverse "aranjamente", "sforării", să mintă etc. Să desfăşori o muncă tăcută, văzută doar de câţiva şi de Dumnezeu, fără perspective de mărire lumească, e mult mai greu – deci, cum am mai spus, calitatea elementului uman de azi este de vină pentru supravieţuirea simismului.

De aceea nu oricine poate deveni legionar, oricâtă educaţie i s-ar face - aşa cum preciza Fondatorul Mişcării - ci numai cei cu o anumită structură sufletească. A fi legionar, practic, înseamnă a trăi conform normelor legionare fixate de Căpitan (şi încălcate de Sima şi de oamenii lui...)

Şi nimeni nu este legionar "pe viaţă", ci doar atâta timp cât se conformează NORMELOR de conduită legionară. De exemplu, Gh. Beza, ajuns până la gradul de comandant legionar, a fost exclus din Mişcare pentru mişelie. Pur şi simplu! (Circulara din 25 febr. 1936). Chiar organizaţii întregi la nivel local: Frăţia de Cruce şi garnizoana sectorului III Bucureşti, organizaţiile judeţene Vaslui, Roman şi Bălţi, au fost desfiinţate pentru comportament nelegionar! (Circularele din 25 sept. 1934 şi din 4 iulie 1937).

Legionarul îl recunoşti după comportament, nu după haină sau vorbe: cineva îmbrăcat în cămaşă verde cu centură şi diagonală nu este neapărat legionar.

Legiunea nu este de factură simistă, ci de factură codrenistă: **Codreanu – fondatorul, organizatorul şi educatorul, *Sima – distrugătorul, nu "continuatorul"*.** S-a explicat de multe ori în acest ziar de ce anume Sima a fost un distrugător, de aceea nu mai detaliez. Cei care nu au acele numere, pot consulta site-ul www.zelea-codreanu, la rubrica "Doctrină" (subpunctul "Abateri de la doctrină"). De asemenea, Legiunea nu este o organizaţie clandestină sau conspirativă, nici subversivă (notă imprimată de Sima).

Mişcarea Legionară este o organizaţie bazată pe onoare, muncă, tăcere, disciplină, curaj, DISCERNĂMÂNT, camaraderie, dragoste, ajutor, emulaţie, o organizaţie cu reguli "de fier" care nu pot fi ignorate sau modificate după bunul plac al nimănui.

Aşa cum menţionează istoricul german **Armin Heinen** în monumentala carte ***"Legiunea Arhanghelul Mihail"***, "noua Legiune" a lui Sima era compusă din oameni mult mai puţin devotaţi, mult mai prost pregătiţi din punct de vedere legionar şi chiar personal, oameni care nu erau dispuşi să se sacrifice, ci care vroiau doar să parvină, care erau dispuşi la compromisuri, minciuni, intrigi. Intelectualii şi ţăranii curaţi ai Căpitanului au fost înlocuiţi cu "băieţii de prăvălie" şmecheri.

Dar crezul legionar s-a impus prin **puterea exemplului**, prin **jertfă personală**, prin onoare, prin cântec, prin tabere voluntare de muncă. ***Nu prin "şmecherie", şi nici vorbărie goală şi mincinoasă a la Sima, nici prin "culisele" politicii.***

Legionarul dispreţuieşte îndemnul "Fă-te frate cu dracul până treci puntea", pentru că n-o vei trece, ci vei fi aruncat în apă!

"Secretul" succesului Mişcării în mase a fost contrastul izbitor dintre legionari şi celelalte partide. Dar o mare parte din capitalul moral adunat cu trudă şi jertfă, în ani de zile, de Căpitan şi elita legionară formată de el, a fost risipit prin actele iresponsabile ale unor **noi veniţi în Mişcare după moartea Fondatorului şi a elitei**, care **şi-au spus abuziv "legionari" fără a prelua şi spiritualitatea.**

Ecoul lor reverberează prin timp, amplificat, transmiţându-se sub forma cunoscută cu numele de "SIMISM". Acesta uzează de tot soiul de justificări puerile pentru a nu respecta principiile care nu îi convin sau pe care nu le poate înţelege:

- politica nu e un scop în sine, ci un mijloc,

- compromisurile nu pot face parte sub nici o formă din arsenalul cuiva care se pretinde a fi legionar, de asemenea nici intriga, calomnia, minciuna etc.

Un drumul anevoios, dar SINGURUL de urmat. Nu există viaţă fără risc şi nici biruinţă fără jertfă!

Pentru că ilegalităţile actuale nu pot fi corectate prin alte ilegalităţi: *"Învăţaţi pe copii voştri să nu întrebuinţeze mişelia nici în contra prietenului şi nici în contra celui mai mare duşman al lor. Căci nu vor învinge, ci vor fi mai mult decât învinşi, vor fi striviţi.* ***Nici în contra mişelului şi a armelor lui mişeleşti să nu întrebuinţeze mişelia, pentru că, de vor învinge, nu va fi decât un schimb de persoane, mişelia va rămâne neschimbată. Mişelia învinsului va fi înlocuită cu mişelia învingătorului: în esenţă aceeaşi mişelie va stăpâni peste lume.*** *Întunericul mişeliei din lume nu poate fi alungat prin ALT întuneric, ci numai prin lumina pe care o aduce sufletul viteazului, plin de caracter şi onoare."* ("Pentru legionari").

Cea mai importantă deviză, definitorie pentru legionari, este: ***"Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei".*** Deci nu lipsă de combativitate, nu defetism, ci LUPTĂ, DAR DREAPTĂ.

În plus, aşa cum spunea Fondatorul Mişcării, *"Ne trebuie omul corect.* ***Corect din toate punctele de vedere, în raport cu ţara sa, în raport cu Dumnezeu.*** *Există în lume om şiret, om pezevenghi, om secătură, om şmecher, om canalie. Ardeţi în focul cel mai mistuitor amintirea acestor oameni! Un legionar nu poate fi aşa. În aşa fel să se poarte legionarii încât să apară o formulă publică: Este corect ca un legionar."* (Circulara din 20 iulie 1935);

Scindarea în "simişti" şi "codrenişti" se datorează lui Sima, pentru că fără această persoană nu s-ar fi putut vorbi de "simism".

De când majoritatea legionarilor aflaţi cu Sima în exil l-au părăsit, iar Forul Legionar l-a eliminat pe Sima din Mişcare; cei care au continuat să-l urmeze au fost numiţi "simişti".

Simiştii sunt cei care continuă, în pofida evidenţei, să proclame linia greşită a fostului comandant în detrimentul principiilor legionare şi al Mişcării însăşi: Cel mai grav lucru este că falsifică ideologia legionară. De ce? Din lipsă de discernământ şi/sau din oportunism ieftin! (Sima a lăsat mulţi bani – proveniţi din colaborarea cu serviciile secrete - pentru "tămâierea" personală şi menţinerea Mişcării pe linie denaturată, simistă).

Rezumând, prin analogie cu religia, SIMISMUL poate fi asemănat cu o SECTĂ: s-a desprins din trunchiul Mişcării, urmând un drum propriu, doar aparent asemănător.

Termenul "CODRENIST" e sinonim cu cel de "LEGIONAR", şi a apărut pentru a sublinia deosebirea faţă de adepţii lui Sima, Corneliu Zelea-Codreanu fiind nu numai fondatorul, ci şi educatorul, organizatorul, animatorul şi ideologul Mişcării Legionare.

ÎNTREBAREA LUNII OCTOMBRIE: Ce ştiţi despre "dosarul ruşinii" al lui Horia Sima?
PREMIU: *"O pacoste sau un destin vitreg?"* – Al. Ronnett.

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa; 130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.

Mirela Abrudan – Cluj: Vă dăm perfectă dreptate: "Totul în politica actuală este impostură, demagogie, ipocrizie, o lume întoarsă pe dos. Nu contează pregătirea profesională, ci pregătirea politică (!), subliniată mereu de către liderii partidelor aflate la guvernare, cât şi de cei aflaţi în opoziţie, toţi o apă şi un pământ. Pregătirea se face numai din mers, cu calificarea la locul de muncă! Exemple sunt cu duiumul, bunăoară ministrul Oprea, care din bobinator la o carmangerie a fost uns ca general cu patru stele întocmai ca generalul american Patton, figură marcantă a celui de al II-lea război mondial. La fel şi cu Radu Timofte, fostul şef al SRI, susţinător pe faţă al infractorului Sorin Ovidiu Vântu, care a fost dat afară din armată, pe vremuri, deoarece ciordea lemne cu camionul unităţii. La fel şi premierul Victor Ponta, un impostor şi un plagiator dovedit, cu socrul şi soţia parlamentari. Ca şi Ceauşescu, cu clase de şcoală cât trenu-n gară, cu soţia Elena! Să nu omitem pe Corina Creţu care ne reprezintă ţara în Parlamentul european. Domnia sa nu ştiu ce joc a făcut, dar s-a îndrăgostit de octogenarul american Colin Powell, căsătorit şi bunic, coleg cu ea la Strassbourg, căruia i-a scris tulburătoare răvaşe de dragoste pe care le-am putut citi la TV 1. Pe listă îl trec şi pe Laszlo Tokes, şi el europarlamentar, decorat cu Ordinul Steaua Romăniei de către Băsescu fiindcă a fost eroul Revoluţiei Române, revoluţie la care, după cum ştim, a participat însă întreaga ţară. Recent, cu maximă obrăznicie, el a solicitat Ungariei să asigure protectoratul ei Transilvaniei.

Dumitru Ivanov - Constanţa: Reproducem un fragment din epistola dvs.: "Citind articolele din ultimele două numere care se referă la evacuarea trupelor romăno-germane din Crimeea, gândul mă poartă în urmă cu 69 de ani. Eram elev în clasa a doua primară în 1944 şi am fost martor ocular la debarcarea trupelor care au reuşit să se salveze din încercuirea de foc de la Sevastopol. De la mic la mare, de dimineaţa până seara, toţi localnicii se strângeau la marginea portului, oferind militarilor hrană şi ajutând pe răniţi. Nu am să uit niciodată aceste scene sau figurile lui Ion Antonescu şi Horia Măcellariu, prezenţi în mijlocul trupelor greu încercate. Aţi amintit de scufundarea distrugătorului Mosckva; vă pot da câteva date despre acest vas: era perla marinei sovietice, avea o forţă remarcabilă, 60 000 CP, 5 tunuri de 150 mm şi un echipaj format din 18 ofiţeri şi 239 marinari şi atingea o viteză mare, de 40 de noduri pe oră. S-a lovit de barajul defensiv de mine submarine româneşti, s-a rupt în două şi s-a scufundat. Marina regală română a reuşit să salveze 69 de supravieţuitori".

Ruxandra Manole – Ploieşti: Interesante amănuntele despre Irina Burnaia, membră a Escadrilei Albe (compusă numai din femei care transportau pe răniţi din linia întâi a frontului în timpul celui de-al doilea război mondial). Numele ei era cunoscut încă din 1934, când a primit brevetul de pilot de avioane, peste câteva luni începându-şi spectaculos cariera de aviatoare pe aripi româneşti. A fost prima romăncă participantă la un raid aviatic internaţional, zburând cu un avion de fabricaţie românească. Făcând pereche cu pilotul deja celebru Petre Ivanovici, a plecat din Bucureşti la 3 ian. 1935, în marele raid pe ruta Istanbul – Cairo - lacul african Victoria şi retur. Întoarcerea a avut loc la 24 martie 1935, după un parcurs de 16 000 km. În aug. 1937, temerara aviatoare pilota singură la bord tot un avion românesc într-o cursă Bucureşti – Roma - Bucureşti. În acelaşi an, Irina Burnaia publica un volum memorialistic, "Aripile mele".

Coca Lemnaru – Piteşti: Informaţiile pe care le deţineţi despre Leonte Tismăneanu sunt complet eronate. Tatăl lui Vladimir Tismăneanu, cel care se vrea a fi acum un mare „anticomunist", nu a fost general de securitate, ci un fanatic propagandist al marxism-leninismului în timpul lui Gheorghiu-Dej. Numele adevărat era Leonte Tismeneţki. S-a născut în Basarabia, la Soroca, şi a fost căsătorit cu Ida Marcusohn. În timpul războiului a lucrat ca redactor la secţia română a postului de radio Moscova, îndemnându-i pe militari să dezerteze la ruşi. Am avut nenorocul să-l cunosc bine, timp de un an, în 1953, când eram student în anul I la facultatea de Filosofie - Ziaristică unde preda cursul de "Bazele marxism-leninismului". Venea la curs fără să zică bună ziua studenţilor, îmbrăcat prost, nu l-am văzut zâmbind niciodată, răutatea i se citea pe faţă. Era poreclit "ciungul" întrucât luptase în războiul civil din Spania în anii "30, când, în ultima zi a conflagraţiei, fiind rănit, i s-a amputat mâna. Nu vorbea liber, citea cursurile, se transfigura plescăind din buze când amintea de "otrepele partidului": Troţki, Buharin, Zinoviev. Trântea la examen cu duiumul. Asistenta lui la cursul pe care-l preda la seminar era o fată tânără, muncitoare, absolventă a liceului seral, pe nume Petroniac, care avea acelaşi comportament ca şi Leonte Tismăneanu.

Marcela Porumboiu – Focşani: Traian Herseni a fost un ideolog al Mişcării Legionare. S-a născut în 1907 şi a murit la Braşov în 1980. A fost o personalitate marcantă a sociologiei şi etnologiei româneşti. Licenţiat al Facultăţii de Filosofie, s-a specializat la Berlin, iar doctoratul şi l-a dat în 1934. A lăsat în urmă o impresionantă carieră de cercetător, o operă unde există elemente de sociologie cu aplicări la cunoaşterea ţării şi a Neamului nostru. În lucrarea "Mişcarea Legionară şi ţărănimea" se arată opoziţia dintre programe şi credinţă. Programele sunt considerate superficiale, exterioare, menite a amăgi pe "proşti" în alegeri, sunt "unelte ale vorbăriei şi înşelătoriei poiltícianiste", spre deosebire de credinţa care izvorăşte dinlăuntru, din inima şi sufletul omului. Traian Herseni defineşte metoda monografică drept "studiul pe teren, multilateral şi intensiv" al unei unităţi sociale sau fenomen social .

Gabriela Mărgineanu – Olteniţa: Petre Tuţea nu a fost legionar, dar a simpatizat Mişcarea. Despre ei s-a exprimat foarte concis: "legionarii sunt cei mai buni români". În cultura românească este un fenomen aparte, era cunoscut ca "omul-idee", iar Emil Cioran spunea despre el "că este singura minte genială întâlnită de mine în Balcani". Fire credincioasă, Petre Tuţea afirma: "Fără Dumnezeu omul rămâne un biet animal raţional şi vorbitor care vine de nicăieri şi merge spre nicăieri". Nu-i plăcea să vorbească mult despre el. Angajat ca reprezentant al Ministerului Economiei Naţionale în timpul regimului Antonescu, călătoreşte la Berlin, Budapesta, Moscova. Cunoaşte şi este în relaţii prieteneşti cu personalităţi reprezentative ale culturii româneşti din perioada interbelică: Noica, Cioran, Mircea Eliade, Blaga, Nae Ionescu, Mircea Vulcănescu. Colaborează şi la publicaţia lui Nae Ionescu, "Cuvântul". În 1948 este arestat şi anchetat fără condamnare timp de 5 ani. În 1956 este din nou arestat, învinuit de uneltire contra ordinei sociale, acuzaţie care însă niciodată nu a putut fi dovedită. Va fi eliberat definitiv în 1964. Deci 13 ani se află în detenţie, îndurând chinuri despre care nu vrea să povestească fiindcă nu poate ofensa poporul român în mijlocul căruia s-au petrecut asemenea monstruozităţi. Regimul de puşcărie de la Jilava, Ocnele Mari şi Aiud l-a făcut să simtă că numai prin rugăciune poate suporta supliciul detenţiei, că rugăciunea îl pune pe om în contact cu Dumnezeu şi că "suferinţa rămâne totuşi cea mai mare dovadă a dragostei lui Dumnezeu". Vasta lui cultură îl ajută să aline suferinţele fraţilor din celule împărtăşindu-le din ceea ce ştia. A convins camarazii de suferinţă că numai prin mijlocirea credinţei pot să se mântuiască din ispita trădării idealurilor pentru care au fost aduşi aici, iar chinurile să fie suportate mai uşor. Preoţii, aflaţi şi ei în detenţie, l-au numit mitropolitul lor "Petre Tuţea, mitropolit de Aiud"! Cucerea prin felul de a vorbi, iar argumentaţia lui era plină de metafore .

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu
Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - *Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

